

GENNEMGANG AF:

Romerbrevet

ROMERBREVET

Romerbrevet er Paulus's længste og mest betydningsfulde brev, skrevet i ca. år 57, mod slutten af hans tredje missionsrejse mens han var i Korinth. Romerbrevet er nok også det brev som aller bedst sammenfatter nytestamentlig teologi og tager for sig et vidt spekter af emner – alt fra frelst af nåde til Jødernes plads i Guds plan og Jesu genkomst.

Nogle historiske kilder mener baggrunden for Romerbrevet er at de kristne i Rom havde modtaget falske rygter om hvad Paulus underviste. For at klargøre hvad han står for og hvad han underviser skriver han derfor ned sin undervisning i brevform. Dette kan godt stemme, når man ser på brevets indhold, og det kommer også lidt frem at han skriver til dem fordi han planlægger at besøge dem.

Ellers er det også mange som mener at lidt af baggrunden er at det opstod en konflikt mellem jøde kristne og hedninge kristne. For at undgå unødvendig konflikt skriver Paulus derfor til dem, og først anklager både hedninger og jøder for at have mistet Guds herlighed. Så præsenterer han en ny vej for begge parter, nemlig retfærdiggørelse af tro.

I modsætning til de andre menigheder Paulus skriver til, så er det ikke Paulus som startet menigheden i Rom. Nogle har spekuleret på om det kan være Peter, men dette er det ingen historiske bevis for. Sandsynligvis er nok ikke menigheden startet af nogle af de kendte apostlene, men måske af nogle fra Makedonien eller Asien. Om dette er tilfælde, tror jeg i så fald disse er blevet frelst gennem Paulus sin tjeneste.

Paulus siger nemlig at han sætter sin ære i at forkynde hvor andre ikke har vært før ham (Rom. 15:20), og at han stadig har et så stort ønske om at besøge menigheden i Rom, er måske et indikation på at han havde en hvis tilknytning til menigheden.

Kapitel 1

Romerbrevet 1:1-4

Fra Paulus, Kristi Jesu tjener, kaldet til apostel, udset til at forkynde det evangelium, som Gud forud har lovet ved sine profeter i De hellige Skrifter, evangeliet om hans søn, Jesus Kristus, vor Herre, som menneske kommet af Davids slægt, i kraft af helligheds ånd stadfæstet som Guds søn med magt og væld, da han opstod fra de døde.

"...Kristi Jesu tjener..."

Når Paulus introducerer sig selv så begynder han her med at introducere sin stilling indfor Gud, før han annoncerer sit kald, nemlig at være en apostel. Dette burde også altid være vor prioritet – vores forhold til Gud, frem for vores tjeneste for Gud.

Når han introducerer sig som "*Kristi Jesu tjener*" så er det interessant at se hvad ordet, som her er oversat "*tjener*", betyder ud fra grundteksten. Ordet som her er oversat tjener, er nemlig det græske ordet "*dolos*" som egentlig betyder slave. Så det Paulus siger, direkte oversat er: "*Kristi Jesu slave*".

Når man har spurgt bibeloversættere hvorfor de oversætter ordet "*dolos*" med tjener i stedet for slave, så indrømmer de fleste at det er fordi ordet slave ikke lyder godt på dansk (norsk, engelsk osv.). Lidt af årsagen er at det at være en slave på Bibelens tid, ikke var det samme som at være slave i dag.

I dag så forbinder man det at være slave med undertrykkelse og børn som bliver tvunget til at arbejde mange timer til dagen uden løn. Selv om det var slaver på den tiden som havde det rigtig hårdt, så var det at være slave ikke nødvendigvis så dårligt.

Det at være slave betød nemlig at du havde en herre der sørget for dig, og om man havde en god herre, så kunne man have det rigtig godt som slave. Men det betød også at man som slave var ens herres ejendom og at det var ens herre der bestemte over ens liv. Derfor ser vi i Paulus brev til Filemon at Paulus sender Onesimus tilbage til sin herre. Onesimus var en slave der havde rømt fra sin herre, men som siden var blevet frelst gennem Paulus's tjeneste. Siden Onesimus retmæssigt var en anden mands ejendom sender Paulus ham derfor tilbage til sin herre.

At være en "Kristi Jesu tjener" betyder faktisk at Jesus er Herren og du er "slaven", men ikke slave i den forstand som mange i dag forstår ordet.

"...kaldet til apostel, udset til at forkynde det evangelium..."

Det at være apostel er i dag meget omdiskuteret blandt kristne. Nogle tror at apostelkaldet døde ud med de første apostle, mens andre mener at Gud stadig kalder mennesker i dag, til at være apostle.

Det første vi kan slå fast er at de første apostle som Jesus kaldte uden tvivl havde en speciel position når det kom til at lægge et fundament som andre kristne kunne bygge videre på.

Når det er sagt, så ved vi også at de apostle Jesus udvalgte mens han var her på jorden ikke er de eneste som i Bibelen bliver anderkendt som apostle – blandt andet Paulus. Nogle mener at det faktisk var Paulus var den tolvte apostel, og ikke Matias (ApG. 1:15-26)

Andre i Bibelen som bliver omtalt som apostle:

- Barnabas (ApG. 14:4,14)
- Jakob, Jesu halvbror (Gal. 1:19, 2:9 + 1. Kor. 15:7)

Andre som blandt nogle også bliver regnet som apostle:

- Silas (1. Tess. 1:1, 2:1,6-7)
- Andronikos (Rom. 16:7)
- Junias (Rom. 16:7)

Ordet "*apostel*" betyder egentlig kun "*udsendt*", så når Jesus kaldte sine tolv apostle så kan man også godt sige at Jesus kaldte tolv udsendinger. Derfor ser vi ordet bruges første gang i Mattæus kapitel 10, når Jesus skal sende disciplene ud første gang.

Så det at være en apostel var ikke et religiøst udtryk på den tiden. Det var simpelt hen kun en betegnelse på en som var sendt ud med et budskab.

Dette bringer også lidt mere lys til debatten om Gud stadig kalder mennesker til at være apostle. Jeg tror ikke det er nogle i dag som har samme apostel status som Peter, Johannes eller Paulus, men Gud kalder helt klart mennesker i dag til at blive sendt ud med evangeliet. Det kommer han til at gøre helt til Han kommer igen og det bekræfter også Paulus i Efeserbrevet.

Efeserbrevet 4:11-13

Og han har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde.

"...som Gud forud har lovet ved sine profeter i De hellige Skrifter, evangeliet om hans søn, Jesus Kristus, vor Herre..."

Lige efter Paulus sin omvendelse så læser vi at han ud fra skrifterne beviste for jøderne at Jesus var Messias (ApG. 9:22). Jesus fødsel, liv, død og opstandelse var ikke en impulshandling fra Gud sin side. Allerede i fra 1. Mosebog kan man læse profetier hvor Gud åbenbarer at Jesus skal komme, og profetier om den Messias som skulle komme strækker sig gennem hele det gamle testamente.

Nogle af de profetier Messias måtte opfylde:

- Han måtte være en efterkommer af Abraham
(1. Mosebog 22:18 + Mattæus 1:1 + Galaterbrevet 3:16)
- Han måtte være af Juda stamme
(1. Mosebog 49:10 + Lukas 3:23 + Hebræerbrevet 7:14)
- Han måtte blive født i Betlehem
(Mika 5:2 + Mattæus 2:1 + Lukas 2:4-7)
- Mange spædbørn måtte blive dræbt efter Hans fødsel
(Jeremias 31:15 + Mattæus 2:16-18)
- Han måtte blive ført til Egypten
(Hosea 11:1 + Mattæus 2:14-15)
- Hans komme skulle varsles af en budbringer
(Esajas 40:3 + Malakias 3:1 + Mattæus 3:1-3)
- Han skulle gøre mirakler
(Esajas 35:5-6 + Mattæus 9:35)
- Han måtte blive forrådet for 30 sølvpenge
(Zakarias 11:12 + Mattæus 26:15-16)
- Han skulle komme ind i Jerusalem ridende på et æsel
(Zakarias 9:9 + Mattæus 21:4-9)
- Han måtte blive forkastet af Jøderne
(Salmernes bog 118:22 + 1. Petersbrev 2:7)

- Han måtte blive modtaget af hendingerne
(Esajas 11:10 + 42:1-4 + Romerbrevet 15:9-12)
- Han måtte blive henrettet sammen med forbrydere
(Esajas 53:12 + Mattæus 27:38)
- Han måtte blive begravet blandt de rige
(Esajas 53:9 + Mattæus 27:57-60)
- Han måtte være født af en jomfru
(Esajas 7:14 + Mattæus 1:21-23)

For et menneske at tilfældigvis opfylde alle disse profetier er praktisk talt umuligt. Peter Stoner som har skrevet bogen "Science Speaks", har regnet ud at sandsynligheden for et menneske at skal opfylde 8 af disse profetierne er: 100 000 000 000 000 000.

"...som menneske kommet af Davids slægt,..."

Gennem hele GT ser vi at djævelen søger at udrydde eller ødelægge Guds folk. Grunden er at djævelen vidste at der skulle komme en frelser ud fra dette folk, og derfor satte han alt ind på at ødelægge Israel, for at forhindre at dette skulle ske. Selv i dag har Gud store planer for Israels som nation, og derfor ser vi at djævelen gør alt for at forkludre Hans plan, ved at ødelægge dette folket. Dette er også hvad Johannes Åbenbaring 12 omhandler, hvor kvinden er Israel og barnet er Jesus.

"...stadfæstet som Guds søn med magt og væld, da han opstod fra de døde."

Jesus opstandelse var et af de store hovedemner blandt de første kristne og derfor ser vi også at Paulus meget stærk forsvarer at Jesus virkelig er opstået i 1. Korintherbrev 15.

Romerbrevet 1:5-6

Af ham har vi fået nåde og apostelkald til at føre mennesker i alle folkeslag til troslydighed, hans navn til ære. Blandt dem er også I, som er kaldet til at tilhøre Jesus Kristus.

Når man læser Paulus sine breve ser vi ofte at han præciserer at han har fået sin tjeneste af Gud og ingen andre. Dette var nok vigtig for Paulus, da han ikke selv havde været sammen med Jesus når han vandret her på jorden. Derfor havde han nok i manges øjne ikke samme status som Peter, Johannes og de andre.

Men samtidig er det vigtigt at forstå at i Guds Rige har man ikke en tjeneste kun fordi man bliver givet en position. Om man ikke har et kald i fra Gud har man ingen tjeneste, uanset hvor mange titler mennesker har givet os.

1. Korintherbrev 1:1	"kaldet til Kristi Jesu apostel ved Guds vilje"
2. Korintherbrev 1:1	"Kristi Jesu apostel ved Guds vilje"
Galaterbrevet 1:1	"Fra Paulus, apostel, ikke fra mennesker, ikke udsendt af et menneske, men af Jesus Kristus og Gud Fader"
Efeserbrevet 1:1	Kristi Jesu apostel ved Guds vilje
Kolossenserbrevet 1:1	Kristi Jesu apostel ved Guds vilje
1. Timotheus 1:1	Kristi Jesu apostel efter befaling fra Gud
2. Timotheus 1:1	Paulus, Kristi Jesu apostel, udsendt ved Guds vilje

"... føre mennesker i alle folkeslag til troslydighed"

Mange bruger Paulus undervisning om nåde til at legalisere at man ikke lever i 100% lydighed til Guds Ord. Men når man ser på helheden af Paulus undervisning om nåde, så giver den ingen åbning for at man sagtens kan leve et kødelig kristenliv.

Paulus referer flere steder til at Hans kald er at fører hedninger til troslydighed eller til det punkt at de adlyder Gud.

Romerbrevet 15:18

*For jeg vil ikke driste mig til at tale om andet end det, som Kristus har gjort gennem mig for at føre folkeslagene til **lydighed**, i ord og gerning,*

Romerbrevet 16:26

*men som nu er bragt for dagen og gennem profetiske skrifter på den evige Guds befaling gjort kendt for alle folkeslag for at føre dem til **troslydighed***

1. Korintherbrev 7:19

*Om man er omskåret eller ej, betyder ikke noget, men det gør **lydighed** mod Guds bud.*

Romerbrevet 1:7

Til alle Guds elskede i Rom, som er kaldet til at være hellige. Nåde være med jer og fred fra Gud, vor Fader, og Herren Jesus Kristus!

"... kaldet til at være hellige..."

En anden ting som vi hurtigt lægger mærke til når man læser Paulus sine breve er at han altid refererer til de troende som "hellige". Selv om det i nogle kristne kredser i dag er populært at referere til kristne som "syndere frelst af nåde", så finder man ikke denne betegnelse i Bibelen.

Det betyder ikke at vi ikke en gang var syndere, som nu af nåde er blevet frelst, men nu efter at vi er blevet frelst så er vi ikke syndere længere.

Nogle af grunden til at vi i dag bliver ukomfortable ved titlen "hellig", er fordi mange har en fejl forståelse af hvad det vil sige at være hellig. At være hellig betyder ikke nødvendigvis at være fejlfri eller fuldkommen.

Ordet hellig kan også oversættes som "være sat til side for specielt brug". Det er også denne betydning af ordet som bliver tydelig når man ser hvorledes ordet hellig blev brugt. For eksempel ser vi at når redskaber skulle bruges i tempelet, så blev de helliget, og det betød at man ikke skulle bruge disse redskaber til andet brug end i tempelet.

Når Paulus skriver til menigheden i Korinth, så skriver han også til "*...dem, der er helliget ved Kristus Jesus,..*". Men når man læser videre i Korintherbrevene så er vi at menigheden absolut ikke var en fejlfri menighed. Tvært imod så var det en menighed med mange problemer. Men det forandret ikke det faktum at Paulus refererer til dem som "*...dem der er helliget*".

At være hellig er at være sat til side for Gud. Du har frigjort dig fra andre ting for at være 100% tilgængelig for Gud. I det ligger selvfølgelig det at man afstår fra synden, men det er fordi vi har helliget os selv til kun at skulle bruges til Guds ære.

Dette kommer også tydeligere i Romerbrevet 6:12-13

Lad derfor ikke synden herske i jeres dødelige legeme, så I adlyder dets lyster. Stil heller ikke jeres lemmer til rådighed for synden som redskaber for uretfærdighed, men stil jer selv til rådighed for Gud som levende, der før var døde, så I bruger jeres lemmer for Gud, som redskaber for retfærdighed.

At være en kristen er at være hellig og det vil sige at man har gjort Jesus til sin Herre. Man har stillet sine egne ønsker og planer til side, og passer på at ikke dette livet opsluger os så meget at vi ikke får tid til at gøre det Gud beder os om at gøre. Vi har stillet os selv til side, sådan at Gud kan bruge vores legeme til Hans ære.

Romerbrevet 1:8-15

Først og fremmest takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for jer alle, fordi der i hele verden forkyndes om jeres tro. Gud, som jeg i min ånd tjener med evangeliet om hans søn, er mit vidne på, at jeg uophørligt nævner jer i mine bønner og altid beder om, at det med Guds vilje dog endelig må lykkes mig at komme til jer. For jeg længes efter at se jer, for at jeg kan give jer af Åndens gaver, så at I kan blive styrket, eller rettere: så at vi sammen kan opmuntres ved vor fælles tro, jeres og min. Og det skal I vide, brødre, at jeg tit har sat mig for at komme, men hidtil er jeg blevet forhindret. Jeg ville nemlig gerne høste nogen frugt også hos jer ligesom blandt de andre folkeslag. Både grækere og barbarer, både vise og uforstandige er jeg forpligtet over for. Derfor min iver efter også at forkynde evangeliet for jer i Rom.

Vers 8-15 er en klar indikation på at Paulus ikke selv havde startet menigheden, men at han tydeligvis havde kendskab til den. Paulus havde en nidkærhed for menighederne og, og det kommer også frem i hans breve. Her ser vi at menigheden i Rom var på Paulus sin bønneliste, og når vi læser andre af Paulus sine breve, ser vi at det var mange som Paulus bad for.

Paulus bad ikke kun meget selv, men han opfordret også os til at *"...altid bede i Ånden og holde jer vågne til det og altid være udholdende i forbøn for alle de hellige"* (Efeserbrevet 6:18).

"... Gud, som jeg i min ånd tjener"

Paulus skiller meget mellem det åndelige livet som findes inde i os og kødelige livet vi lever her på jorden. Det kommer også tydelig frem af Paulus undervisning at mennesket ikke kun er sjæl og legeme (1. Tess. 5:23 + 1. Kor. 15:35-53 + Heb. 4:12)

Andre ord som Bibelen bruger for vår ånd:

- Indre menneske – Rom. 7:22 + 2. Kor. 4:16 + Ef. 3:16
- Nye Skabning – 2. Kor. 5:17 + Gal. 6:15
- Nye mennesket – Kol. 3:9-10
- Skjulte mennesket – 1. Pet. 3:4

Paulus identificerede sig selv og andre troende ud i fra det indre mennesket (2. Kor. 5:16). Når vi identificerer os med vort indre menneske kan vi se på os selv som hellige og rene, Himmelen værdig, selv om vi her på jorden oplever at falde og gøre ting vi ikke burde gøre.

"...for at jeg kan give jer af Åndens gaver, så at I kan blive styrket, eller rettere: så at vi sammen kan opmuntres ved vor fælles tro, jeres og min."

Når det gælder de åndelige gaver så er det tydelig at de kan overføres fra en person til en anden. De fleste gangene i Apostlenes Gerninger ser vi at dåben i Helligånden gives ved håndspålæggelse, men her findes det nogle undtag. Men det som er fælles i alle tilfældene, efter Apostlenes Gerninger kapitel 2, er at det var mennesker tilstede som havde gaven.

Eksempler på Helligåndens dåb i Apostlenes Gerninger:

ApG. 2:1-4* + 8:18 + 9:17 + 10:44-47* + 19:6

(* Hvor mennesker blev døbt i Helligånden uden håndspålæggels)

Vi ser også Pauls ydmyghed i afsnittet over, hvor han skriver at *"...vi sammen kan opmuntres ved vores fælles tro, jer og min"*. Paulus havde forstået at vi er et legeme og at vi alle har behov for hindanden (Rom. 12). Dette gælder ikke kun "almindelige" kristne, men også ledere – for vi er alle kun almindelige kristne.

Det er nogle som Gud giver en særlig udrustning, men det er ikke fordi at de skal kunne klare sig på egenhånd. Efeserbrevet 4:11-12 siger at Gud har givet os apostle, profeter, evangelister, hyrder og lærere, *"...for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op..."*

At Åndens gaver og Helligåndens dåb kan overføres via håndspålæggels, betyder ikke at Helligåndens frugt kan overføres via Håndspålæggels. En gave er noget der gives, og frugt er noget der vokser frem.

Romerbrevet 1:16-17

For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker. For i det åbenbares Guds retfærdighed af tro til tro – som der står skrevet: »Den retfærdige skal leve af tro.«

Det som brandt i Pauls' hjerte var forkyndelsen af det han kalder "evangeliet". Når man læser Romerbrevet får man god indsigt i hvad evangeliets budskab egentlig er, og han opsummerer det egentlig i disse vers når han siger: *"...for i det åbenbares Guds retfærdighed af tro til tro – som der står skrevet: »Den retfærdige skal leve af tro.«"*. Frelsen ligger i at vi hører budskabet og vælger at tro og adlyde det vi hører.

Evangeliet er ikke de gode nyheder om:

- At du kan blive helbredet
- At du vil fikse din økonomi
- At Jesus vil gøre dig glad
- At Gud vil løse dine problemer

Alle disse ting er sandt og de er en frugt af evangeliet, men det er ikke disse ting som er budskabet. Pauls afslører hvilket budskab han selv havde modtaget, og hvilket budskab han gav videre til andre i 1. Korintherbrev 15.

1. Korintherbrev 15:3-4

Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne,

Paulus søgte ikke at imponere med talekunst, eller at lokke mennesker til frelse ved spille på menneskers følelser, for Han vidste at kraften lå i evangeliet.

1. Korintherbrev 2:1-5

Og da jeg kom til jer, brødre, forkyndte jeg ikke Guds hemmelighed for jer med fremragende talekunst eller visdom, for jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet. Jeg optrådte hos jer i svaghed og med megen frygt og bæven, og min tale og min prædiken blev ikke fremført med overtalende visdomsord, men med Ånd og kraft som bevis, for at jeres tro ikke skulle afhænge af menneskers visdom, men af Guds kraft.

Det kan være fristende at tilpasse vore forkyndelse, for at den skal blive mere attraktiv, men det eneste vi opnår med det, er at evangeliet mister sin kraft. Resultatet bliver at troen til dem som tager imod budskabet, er baseret på menneskers visdom og ikke på Guds kraft.

Når menneskers tro er baseret på menneskers visdom, vil de nemt blive et offer for andre filosofier eller argumenter som fx Da Vinci Code.

For datidens mennesker var frelse ved tro alene en super radikal tanke. De var vant til store templer, ritualer og ceremonier. Siden de første kristne hverken havde gudestøtter, templer eller mystiske ceremonier, blev de faktisk af mange set på som ateister.

Romerbrevet 1:18

For Guds vrede åbenbares fra himlen over al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, der undertrykker sandheden med uretfærdighed.

I dag er der mange der siger at Gud ikke dømmer længere, for Jesus tog al straf på korset. At Jesus tog al straf er sandt, men det betyder ikke at Gud ikke længere dømmer mennesker. Bibelen har mange skriftsteder hvor det står at Gud kommer til at dømme mennesker.

Johannes Åbenbaring 11:18

Folkeslagene rasede, men din vrede er kommet, den time, da de døde skal dømmes, og du skal give løn til dine tjenere, profeterne, og til de hellige og til dem, der frygter dit navn, både små og store, og ødelægge dem, der ødelægger jorden.

Romerbrevet 2:5-6

Med dit hårde og ubodfærdige hjerte samler du dig vrede på vredens dag, da Guds retfærdige dom skal åbenbares. v6 Han vil gengælde enhver efter hans gerninger:

Mattæus 12:36-37

Men jeg siger jer: På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt. v37 På dine ord skal du frikendes, og på dine ord skal du fordømmes.«

Hebræerbrevet 9:27

Og ligesom det er menneskenes lod at dø én gang og derefter dømmes,

Om vi tager imod den frelse Jesus tilbyder, så vil vi blive frikendt, men om vi ikke tager imod så må vi bære straffen selv.

Johannes 3:18,36

Den, der tror på ham, dømmes ikke; den, der ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn... Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.«

Også i Apostlenes Gerninger, ser vi flere eksempler på at mennesker blev rammet af Guds dom.

- Ananias og Safira (ApG. 5)
- Herodes Agrippas død (ApG. 12:21-23)
- Troldmanden BarJesus (ApG. 13:4-12)

Romerbrevet 1:20-23

For hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses siden verdens skabelse og kendes på hans gerninger. De har altså ingen undskyldning. For de kendte Gud, og alligevel ærede og takkede de ham ikke som Gud; men deres tanker endte i tomhed, og de blev formørket i deres uforstandige hjerte. De hævdede at være vise, men blev tåber, og de skiftede den uforgængelige Guds herlighed ud med billeder i skikkelse af forgængelige mennesker, fugle, firbenede dyr og krybdyr.

Helt fra begyndelsen og til og med efter syndefaldet så har Gud åbenbaret sig for mennesker. Skaberværket burde få mennesker til at forstå at det må være en skaber, og det burde få mennesker til at søge Gud.

Problemet er når vore forfædre ikke har valgt at søge Gud, så er en del af Guds dom over dem at deres tanker bliver formørket. Når deres tanker er blevet formørket, så opdrager de deres børn til at det ikke findes nogen Gud, eller til at tro på falske guder. Dette fører menneskerne hurtigt længere og længere bort fra Gud.

De mennesker som har ført andre bort fra Gud vil få en hård dom, men det betyder ikke at den som bliver forført undgår dommen.

Mattæus 18:6-7

Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb. Ve verden for det, der fører til fald. Vel må der komme fald, men ve det menneske, som bliver årsag til fald.

Senere i Romerbrevet så forklarer Paulus at dem der ikke har loven, men stadig gør det som er synd, vil gå fortabt selv om de ikke har loven.

Romerbrevet 2:12

De, som har syndet uden loven, vil også gå fortabt uden loven. Og de, som har syndet under loven, vil blive dømt efter loven.

Selv om mennesker ikke har fået Guds lov forkyndt, så er loven skrevet i deres hjerter. Det betyder at selv om vi ikke har fået loven forkyndt, så ved vi inders inde hvad der er ret og forkert.

Romerbrevet 2:14-16

For når hedningerne, der ikke har loven, af naturen gør, hvad loven siger, så er de, uden at have en lov, deres egen lov. De viser, at de har den gerning, som loven kræver, skrevet i deres hjerte, og deres samvittighed optræder som vidne, og deres tanker anklager eller forsvarer hinanden – på den dag, da Gud dømmer det, som skjuler sig i mennesker, efter mit evangelium ved Kristus Jesus.

Nogle vil måske synes det er uretfærdig, men der er ikke alt vi forstår når det kommer til Gud. Det vi ved er at Gud er retfærdig, og at ingen vil få en uretfærdig dom.

Når det gælder børn, så siger Paulus at der hvor det ikke er nogen lov, er der heller ikke nogen overtrædelse.

Romerbrevet 4:15

for loven fremkalder vrede, men hvor der ingen lov er, er der heller ingen overtrædelse.

Romerbrevet 7:9-11

Jeg levede engang uden lov, men da budet kom, levede synden op, og jeg døde. Budet, som skulle have ført til liv, viste sig at blive min død. For med budet fik synden et påskud og forledte mig og dræbte mig med det.

Videre fortæller han at han selv en gang levede uden lov. Dette kan ikke have været før han blev frelst, for da levede han efter rigtig mange bud og regler. Han skriver videre at når loven kom så døde han, men han døde jo ikke når han blev frelst.

Når han var lille, så forstod han ikke forskel på ret og galt, men efter som han voksede op lærte han forskel på ret og galt. Dette skulle egentlig vært til velsignelse for ham, men det blev til død for ham; for som alle andre så havde han en syndig natur, som gjorde at han ikke klarede at leve op til den lov som var skrevet i hans hjerte.

Derfor går børn som dør ikke forstabt, selv om vi alle er besmittet af det man kalder arvesynd.

Romerbrevet 1:24-32

Derfor prisgav Gud dem i deres hjertes begær til urenhed, så at de indbyrdes vanærede deres legemer. De udskiftede Guds sandhed med løgnen og dyrkede og tjente skabningen i stedet for skaberen – han være lovet til evig tid! Amen. Derfor prisgav Gud dem til vanærende lidenskaber: Deres kvinder udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige, og ligeså opgav mændene den naturlige omgang med kvinden og optændtes af deres begær efter hinanden; mænd levede skamløst med mænd og pådrog sig derved den straf for deres vildfarelse, som de fortjente. Fordi de ikke regnede det for noget værd at kende Gud, prisgav Gud dem til en forkastelig tankegang, så at de gjorde, hvad der ikke sømmer sig: De blev opfyldt af al slags uretfærdighed, ondskab, griskhed, usselhed; fulde af misundelse, blodtørst, stridslyst, svig og ondsindethed; de løber med sladder, de bagtaler andre, hader Gud, farer frem med vold, er hovne og fulde af pral; de finder på alt muligt ondt, er ulydige mod deres forældre; de er uforstandige, upålidelige, ukærlige, ubarmhjertige. De ved, at Gud har bestemt, at lever man sådan, fortjener man at dø; alligevel lever de ikke bare selv sådan, men bifalder også, at andre gør det.

"...Derfor prisgav Gud dem i deres hjertes begær til urenhed..."

Gud straffer mennesker stadig i dag, men hans straf kommer ikke altid i form af naturkatastrofer. At man bliver forblindet, så man ikke kan forstå hvad der er ret og forkert, så er det en dom i fra Gud.

Når man læser videre i dette afsnittet så nævner Paulus flere måder som Guds staf kommer til udtryk.

- At mennesker begynder at praktisere urenhed
- Vanærede lidenskaber
- Homoseksualitet
- Forkastelig tankegang (og det som det fører med sig)

En forkastelig tankegang, homoseksualitet og vanærende lidenskaber er en dom i fra Gud, og ikke et udtryk for frihed. Når man praktiserer disse ting, og nægter at omvende sig, vil resultatet blive mere forblindelse – og dag for dag samler man sig op mere og mere vrede til dommens dag.

Kapitel 2

Lidt af baggrunden til Romerbrevet er at det opstod konflikt mellem jøde-kristne og hedninge-kristne. Paulus tager op dette problem, ved at i kapitel 1 forklare hedninger at de ikke er uden undskyldning. Skabelsen bekræftet Guds eksistens, men de søgte Ham ikke; i stedet lavet de sig egne guder og blev formørket i deres forstand.

I kapitel 2 retter Paulus fingeren mod jøderne. De burde vide bedre, men de gør de samme syndige handlinger som hedningerne. Det at dømme andre for ting du gør selv er noget Gud tager meget alvorlig og det kommer også tydelig frem i Jesu møde med farisæerne.

Romerbrevet 2:1

Derfor har du ingen undskyldning, du menneske, som dømmer, hvem du så er. For med din dom over andre fordømmer du dig selv; du, der dømmer, gør jo selv det samme.

”...Derfor har du ingen undskyldning, du menneske, som dømmer...”

Som mennesker skal vi være meget forsigtige med at dømme andre, fordi vi selv er mennesker med menneskelige begrænsninger. Vi ved ikke hvad der ligger bag et menneskets fald og vi kan heller ikke se ind i fremtiden. Vi kan ikke vide om vi selv, i fremtiden, kommer til at gøre samme fejl.

Mattæus 7:1-2

Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes. For den dom, I dømmer med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med.

Jakob 2:12-13

I skal tale og handle som mennesker, der vil blive dømt efter frihedens lov. For den dom er ubarmhjertig mod den, der ikke selv handler barmhjertigt; barmhjertighed triumferer over dom.

1. Korintherbrev 10:12

Derfor skal den, som tror, at han står, se til, at han ikke falder.

1. Korintherbrev 4:5

Fæld derfor ikke dom før tiden, før Herren kommer! Han skal bringe for lyset, hvad der er skjult i mørket, og åbenbare, hvad hjerterne vil. Og da skal enhver få sin ros fra Gud.

"...For med din dom over andre fordømmer du dig selv;..."

Bibelen taler tydeligt om at vores holdning ovenfor andres fald, har indvirkning på den dom vi får for vore egne fald. Derfor bør vi altid have en nådig holdning ovenfor andres svagheder.

Romerbrevet 2:2

Og vi ved, at Guds dom med rette rammer dem, der lever sådan.

Selv om vi ikke altid kan forstå Guds vejer, så kan vi stole på at Gud altid er retfærdig. Som et lille barn, så forstår vi nok ikke fuldt ud hvor alvorlig vore egne overtrædelser er. Men at vi ikke fuldt ud forstår det, forandrer ikke alvoren i de overtrædelser vi har gjort.

1. Mosebog 18:25

Du kan umuligt handle sådan og slå retfærdige ihjel sammen med uretfærdige, så retfærdige og uretfærdige får samme skæbne. Det kan du umuligt! Skulle han, der dømmes hele jorden, ikke øve ret?

At være retfærdig er en del af Guds natur, så uanset hvad Gud vælger at gøre så er det retfærdig. Den dom andre mennesker får vil være retfærdig og den dom vi selv får kommer til at være retfærdig.

Romerbrevet 2:3

Men du, menneske, som dømmes dem, der handler sådan, og som selv gør det samme – tror du, at du vil kunne flygte fra Guds dom?

Vi bør tænke igennem vores eget liv, før vi dømmes andre. Paulus påmindes os her på at vi ikke må glemme at vi også en dag skal stå frem for Gud. På den dag er det ikke kun vores facade som skal frem i lyset, men alle hjertets tanker og motiver. (Romerbrevet 2:16)

Romerbrevet 2:4

Eller ringeagter du hans rigdom på godhed og overbærenhed og langmodighed og ved ikke, at Guds godhed vil føre dig til omvendelse?

Nogle spørger anklagende hvorfor Gud ikke dømmes dem som står bag krig og elendighed, men sandheden er at Gud kommer til at dømme dem. Men Gud ønsker først og fremmest at frelse dem, derfor er Han langmodig med denne verdens mennesker.

Når man ser på hvordan Gud bar over med Israel og det jødiske folk, så forstår man at Gud virkelig er langmodig. Gud har ikke forandret sig og Han er langmodig med mennesker i dag fordi Han ønsker at alle mennesker skal blive frelst.

1. Timotheus 2:3-4

Det er godt og værdsat hos Gud, vor frelser, som vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden.

2. Petersbrev 3:9

Herren er ikke sen til at opfylde sit løfte, sådan som nogle mener, men han har tålmodighed med jer, fordi han vil, at ingen skal gå fortabt, men at alle skal nå til omvendelse.

Gud dømmes ikke mennesker fordi Han hader dem, men fordi Han er retfærdig. Hans største ønske er at de skal omvende sig og tage imod frelsens gave, så de kan få tilgivelse og undfly den kommende dom.

Romerbrevet 2:5-8

Med dit hårde og ubodfærdige hjerte samler du dig vrede på vredens dag, da Guds retfærdige dom skal åbenbares. Han vil gengælde enhver efter hans gerninger: Dem, der søger herlighed og ære og uforgængelighed ved udholdende at gøre det gode, vil han gengælde med evigt liv; og over dem, der søger deres eget og er ulydige mod sandheden, men lydige mod uretten, kommer vrede og harme.

Mennesker kan måske undgå straff for sine forbrydelser her i livet, men det kommer en dom ingen mennesker kan undfly – med mindre vi tager imod den frelse Gud tilbyder.

Bibelen taler om løn, som vi kan få udbetalt her i livet, og løn som vi kan få udbetalt i det kommende liv.

Mattæus 6:1-2

Pas på, at I ikke viser jeres retfærdighed for øjnene af mennesker for at blive set af dem, for så får I ingen løn hos jeres fader, som er i himlene. Når du giver almisse, så lad ikke blæse i basun for dig, som hyklerne gør det i synagoger og på gader for at prises af mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn.

Mattæus 6:19-21

Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler. Men saml jer skatte i himlen,...

Vi bør ikke leve for at andre mennesker skal se os, men vi bør leve for Gud. At behage Ham burde være vores største og eneste mål.

Romerbrevet 2:9-11

Nød og angst rammer hvert menneske, som gør det onde, både jøde, først, og græker; herlighed og ære og fred får enhver, som gør det gode, både jøde, først, og græker. For Gud gør ikke forskel på nogen.

"... både jøde, først, og græker..."

Jøde først og så græker eller hedning var et mønster som ofte fulgt Paulus' liv. Når Han kom til nye steder gik han altid i synagogen først, og når han blev afvist der, vente han sig til hedningerne.

Dette hang sammen med at frelsen faktisk kommer fra Jøderne og at vi som kristne derfor står i gæld til dem. Dette kommer Paulus nærmere ind på senere i Romerbrevet.

"... For Gud gør ikke forskel på nogen..."

Nogen har vridt dette skriftsted til at Gud behandler alle mennesker lig, men det er absolut ikke det der står. Gennem hele Bibelen ser vi at Gud behandler mennesker meget forskelligt. Nogle fik nåde, mens andre oplevede dom, nogle blev velsignet mens andre gik til grunde.

At Gud ikke gør forskel på folk har med at Gud giver alle mennesker samme mulighed til selv at vælge. Ud i fra mennekser egne valg oplever de så enten at blive dømt eller at få løn.

Jeremias' 17:10

Jeg, Herren, udforsker hjertet og ransager nyrene.

Jeg giver enhver efter hans færd og efter hans gerninger.

Hvor meget du ønsker at opleve med Gud, er ikke kun op til Gud. Han har åbnet himmelen, og nu er det op til os hvor meget vi slipper Ham til.

Nogle vil måske føle at dette bliver præstation og ikke nåde, men vi taler ikke om at Gud belønner ud fra præstation. At nogen får mere af Gud end andre har ikke noget med at Gud elsker dem mere end andre, men om at de har vært lydige og gjort det Gud bad dem om at gøre.

Romerbrevet 2:12-13

De, som har syndet uden loven, vil også gå fortabt uden loven. Og de, som har syndet under loven, vil blive dømt efter loven. For det er ikke dem, som hører loven, der er retfærdige for Gud, men de, som gør loven, vil blive gjort retfærdige.

Et spørgsmål som mange har haft svært ved at svare på er om de som aldrig har hørt evangeliet vil gå fortabt. Når man tager op dette emnet så er det vigtig at først og fremmest slå fast at Gud er retfærdig, og at Han aldrig kommer til at dømme nogle hårdere end de fortjener.

Salme 119:137-138

Du er retfærdig, Herre, og dine bud er retskafne. Du har givet dine formaninger i retfærdighed og i stor trofasthed.

Salme 145:17

Herren er retfærdig på alle sine veje, han er trofast i alle sine gerninger.

Når Paulus i Romerbrevet 2:12 siger at dem som har syndet uden loven, vil gå fortabt uden loven, så kan man også referere tilbage til vers 11, hvor han siger at Gud ikke gør forskell på folk.

Når det er sagt så må man se på hvilke muligheder Bibelen gir når det kommer til frelse.

Johannes 14:6

Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.

Apostlenes Gerninger 4:12

Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.«

1. Timotheus 2:5

For der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus,

Når man læser gennem Bibelen så finder man ikke nogen alternativ mulighed for frelse, andet end gennem Jesus Kristus. Nogle vil sige at de

som aldrig har hørt evangeliet vil blive dømt efter deres samvittighed, men det er på ingen måde en åbning for at de måske vil blive frelst. Romerbrevet 3:23 slår fast at *"alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud,..."*.

Når Adam og Eva syndet, så blev de inficeret med syndeviruset, og siden de nu var besmittet af viruset, så blev alle mennesker efter dem også besmittet af dette viruset. Det er derfor Jesus ikke kunne have en jordisk far, men måtte undfanges ved Helligånden og blive født af en jomfru.

Romerbrevet 2:14-16

For når hedningerne, der ikke har loven, af naturen gør, hvad loven siger, så er de, uden at have en lov, deres egen lov. De viser, at de har den gerning, som loven kræver, skrevet i deres hjerte, og deres samvittighed optræder som vidne, og deres tanker anklager eller forsvarer hinanden – på den dag, da Gud dømmer det, som skjuler sig i mennesker, efter mit evangelium ved Kristus Jesus.

Alle normale mennesker har en samvittighed medfødt, men på grund af syndeviruset så formår vi ikke at leve op til vores egen samvittighed. Så om nogle skulle blive dømt efter deres samvittighed, så vil det ikke åbne op en mulighed for at de bliver frelst.

Den eneste alternative mulighed når det kommer til frelse som man finder i Bibelen, er Romerbrevet 4:15

Romerbrevet 4:15

for loven fremkalder vrede, men hvor der ingen lov er, er der heller ingen overtrædelse.

Paulus siger her at der hvor det ikke er nogen lov, er der heller ingen overtrædelse. Det kan ikke være hedninger han refererer til når han taler om *"der ingen lov er"*, for han har lige sagt i Romerbrevet 2:14 at selv hedningerne af naturen gør det loven kræver fordi de har den skrevet i deres hjertes.

Han siger også om sig selv at han en gang levede uden lov, men han voksede op som jøde, og de har rigtig meget lov. Så han kan ikke tale om tiden før han blev frelst, og han døde jo ikke når han blev frelst, så det kan heller ikke være tiden efter at han blev frelst han i Romerbrevet 7 taler om.

Romerbrevet 7:9-11

Jeg levede engang uden lov, men da budet kom, levede synden op, og jeg døde. Budet, som skulle have ført til liv, viste sig at blive min død. For med budet fik synden et påskud og forledte mig og dræbte mig med det.

Hvornår var det så Paulus levede uden lov? Jo, når han var et lille barn. Da viste han ikke forskel på ret og galt og levede uden lov. Men efterhånden som han voksede op, så begyndte han mere og mere at forstå ret og galt. Dette skulle egentlig være til velsignelse for ham, men fordi han som alle andre var besmittet af syndeviruset, havde han en indre dragning mod det som var forkert. Derfor blev forståelsen af ret og galt til død for hans åndelige liv, selv om det egentlig skulle have været en velsignelse.

Romerbrevet 2:17-24

Men du, som kalder dig jøde og sætter din lid til loven og er stolt af Gud, du, som kender hans vilje og kan afgøre, hvad der er væsentligt, fordi du er oplært ud fra loven, du, som tiltror dig selv at være vejleder for blinde, lys for dem i mørke, opdrager for uforstandige og lærer for umyndige, fordi du i loven ejer det fuldkomne udtryk for kundskab og sandhed – du, som belærer andre, du belærer ikke dig selv! Du, som prædiker, at man ikke må stjæle, du stjæler selv! Du, som siger, at man ikke må bryde et ægteskab, du gør det selv! Du, som afskyr afguderne, du begår selv tempelran! Du, som er stolt af loven, du vanærer selv Gud ved at overtræde loven! For »på grund af jer bliver Guds navn spottet blandt folkene,« som der står skrevet.

I Romerbrevet kapitel 2 så retter Paulus pegefingeren mod Jøderne for at hjælpe dem til at forstå at de har behov for frelse på lig linje med hedningerne. Jøderne havde en tendens til at have en lidt hovmodig holdning, fordi de havde Toraen.

Paulus forklarer dem at det er fint at de har loven, kender Guds vilje og ved hvad der er væsentlig. Problemet er at de, på samme måde som hedningerne, ikke klarer og leve op til Guds standard. Dette var alvorlig, for de burde vide bedre.

Gud er meget mere interesseret i hvad du gør end i hvad du ved. Nogle vil i dag sige at det er hjertet som tæller, men sagen er bare den at det du gør afslører hvad der bor i dit hjerte.

I dag er mange så bange for gerningskristendom at de fuldstændig falder i lovløshedens grøft. Men Gud er meget optaget af dine gerninger.

Efeserbrevet 2:10

For hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i.

1. Timotheus 6:18-19

Du skal byde dem at gøre godt og være rige på gode gerninger, at være gavmilde og dele med andre, og samle sig en skat som en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.

Titus 2:14

Han gav sig selv hen for os for at løskøbe os fra al slags lovløshed og skaffe sig et rent folk som sin ejendom, ivrigt efter at gøre gode gerninger.

Når Johannes i Johannes Åbenbaring 19 beskriver Jesu brud, så siger han at hun er klædt i lysende rene linnedklæder, og at linnedklæderne er de helliges retfærdige gerninger.

Paulus siger i 2. Korintherbrev 5:2-3 at: "...mens vi er her, sukker vi af længsel efter at iklædes den bolig, vi har fra himlen – så sandt vi da ikke skal stå nøgne, når vi er klædt af.

Om man ikke ønsker at stå nøgne når vores liv klædes af os, og vi skal stå frem for Gud, så burde vi sørge for at have nogle gerninger der kan være vores linnedklæder den dagen.

Romerbrevet 2:25-29

Vel gavner omskærelse, hvis du holder loven, men overtræder du loven, er du trods din omskærelse blevet som en uomskåret. Hvis derfor en uomskåret holder lovens forskrifter, skal han så ikke anses for en omskåret, selv om han ikke er det? Og den, der i det ydre er uomskåret, men som opfylder loven, skal dømme dig, som overtræder loven, skønt du har lovens bogstav og er omskåret. For jøde er man ikke i det ydre, og omskærelse er ikke det, som ses på kroppen. Jøde er man i det indre, og omskåret er den, som er det i sit hjerte, i Ånden, ikke efter bogstaven. Hans ros kommer fra Gud, ikke fra mennesker.

Paulus afslutter kapitel 2 ved at understøtte at det at jøderne har loven ikke hjælper dem, om de ikke holder loven.

Dette sidste afsnit er et af de afsnit som bruger for at forsvare det man kalder "erstatnings teologi". Den går ud på at det ikke længere er Jøderne som er Guds folk, men menigheden. Men når man læser Bibelen som en helhed, så ser man tydelig at dette ikke stemmer.

Kapitel 3

Begyndelsen af kapitel 3 er egentlig en forsættelse på den tankerække Paulus begynder på i slutningen af kapitel 2.

Romerbrevet 3:1-2

Hvilket fortrin har jøden så, eller hvad gavner omskærelsen? Meget på alle måder! Først og fremmest, at de har fået Guds ord betroet.

Den store debatten blandt disse første kristne var om jøder var bedre kristne end hedninge-kristne. Paulus bruger denne første del af Romerbrevet til at forklare at både jøder og hedninge behøver frelse, og at jøder derfor ikke nødvendigvis er bedre kristne end hedninger.

Men de har den fordel at Gud faktisk har udvalgt dem til at være Hans folk, og som et tegn på det fik de omskærelsen. De har også den fordel at de fik Guds ord betroet.

Men det betyder ikke at de var bedre kristne, men at de har fået et større ansvar. For i Guds øjne er det ikke hvad du ved der tæller, men hvad du gør med det du ved.

Romerbrevet 3:3-4

Hvad så, når nogle af dem var troløse? Vil deres troløshed så ophæve Guds trofasthed? Aldeles ikke! Gud må være sanddru og hvert menneske en løgner – som der står skrevet: Så du skal kendes retfærdig, når du anklager, og vinde, når du dømmer.

At Gud er trofast selv om vi er troløse har blevet meget misforstået op gennem tiderne. Mange har citeret lidt af 2. Timotheus 2:13 hvor det står: "er vi utro, forbliver han dog tro", som en bekræftelse på at Gud er med os selv om vi nogle gange er utro – men det er overhovede ikke det som står.

2. Timotheus 2:11-13

For er vi døde med ham, skal vi også leve med ham; holder vi ud, skal vi også være konger med ham; fornægter vi ham, vil han også fornægte os; er vi utro, forbliver han dog tro, thi fornægte sig selv kan han ikke.

Gud er forpligtet til at holde sit ord og om vi holder os til Hans ord bliver vi velsignet. Men er vi troløse kommer ikke Gud til at fornægte sit ord, selv om vi er Hans barn. Er vi troløse og synder, så står Han fast på at syndens løn er

døden. Om vi holder os fra det onde og grunde på Hans lov, så vil Han også være trofast og lade alt det vi gør lykkes for os.

Romerbrevet 3:5-8

Men når vores uretfærdighed stadfæster Guds retfærdighed, hvad skal vi så sige? At Gud, menneskelig talt, er uretfærdig, når han rammer med sin vrede? Aldeles ikke! For hvordan skulle Gud ellers kunne dømme verden? Men når nu Guds sanddruhed bliver endnu større ved min løgnagtighed, ham til ære, hvorfor dømmes jeg så stadig som synder? Og skulle vi så gøre det onde, for at det gode kan komme, sådan som nogle bagtaler os for og påstår, at vi siger? De får den dom, de fortjener!

Ud fra en menneskelig logik kan man hurtigt komme til det modargument som Paulus her nævner. I manges øjne er det uretfærdig at mennesker skal dømmes, når deres synd fremhæver Guds hellighed eller når deres ondskab fremhæver Hans godhed.

Men om nogle gør noget ond i mod dig, og du svarer med at være god mod vedkommende, så kan det måske være med til at sætte fokus på din godhed – siden du var god mod en som var ond imod dig. Men at du var god imod vedkommende retfærdiggjorde ikke den uret der blev begået imod dig. Godt nok bidrog den onde gerning at sætte fokus på din tolerance og godhed, men det retfærdiggør ikke den onde gerning.

Tanken om at Gud er uretfærdig om jeg kommer til at lide, er et resultat af humanismens påvirkning. Humanismen setter mennesket i centrum og alt som ikke gavne mig er derfor ikke gavnlige.

Men Bibelen er meget klar på at det er Gud som er centrum og det er faktisk Han som er hovedpersonen. Alt som er skabt er til Hans ære.

Kolossenserbrevet 1:16

I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt.

Vi kan aldrig fuldt ud forstå hvad Gud gør, men Han har åbenbaret det vi behøver at vide i Bibelen.

Men i sin søgen efter mening, så er det mange der kommer helt forkert afsted fordi de tager udgangspunkt i sig selv. Hvad er meningen med MIT liv, og hvordan kan JEG opnå MINE mål her i livet. Hvordan opnår JEG lykke og tilfredsstillelse.

Romerbrevet 3:9-18

Har vi så nogen fordel? Overhovedet ikke! Vi har jo allerede anklaget både jøder og grækere for alle at være under synd – som der står skrevet: Der er ingen retfærdig, ikke en eneste. Der er ingen forstandig, ingen, der søger Gud. De er alle kommet på aføje, alle er fordærvede; ingen gør godt, ikke en eneste. Deres strube er en åben grav, med deres tunger taler de sving; der er slangegift under deres læber, deres mund er fuld af forbandelse og forbitrelse. De er rappe på fødderne til at udgyde blod. Vold og ulykke er på deres veje; fredens vej kender de ikke. Guds frygt har de ikke for øje.

Her nærmer Paulus sig emnet "Retfærdighed ved tro på Kristus", med at gøre pointen klar. Han slår fast at han netop har anklaget både jøder og grækere for at være under synd.

"... Der er ingen forstandig, ingen, der søger Gud..."

Han slår også fast at mennesket af natur ikke søger Gud. At Gud udvalgte jøderne til at være Hans folk, var ikke fordi de søgte Ham. Det var Han som udvalgte dem og ikke modsatt.

Ingen mennesker kommer til Gud ud fra egent initiativ, men de kommer fordi Gud drager på dem.

Johannes 6:44

Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham,

At vi er frelst er ikke vores egen fortjeneste, men det er fuldt ud Guds værk. Det var Han som tog initiativet, og han tog det længe før vi tænkte på det.

Romerbrevet 3:19-20

Og vi ved, at alt, hvad loven siger, taler den til dem, der er under loven, for at hver mund skal lukkes og hele verden stå strafskyldig over for Gud. For af lovgerninger bliver intet menneske retfærdigt over for ham; det, der kommer ved loven, er jo syndserkendelse.'

Gud havde aldrig tænkt at mennesker skulle frelses ved at overholde bud og regler eller leve op til Hans standard. Når Han gave mennesker loven, så var det for at vise dem de havde behov for frelse.

Loven skulle være med at gøre det tydelig for dem at de var afhængige af Guds nåde. Derfor må vi ikke fjerne loven når vi snakker med mennesker, for det er netop den som åbner deres øjne så de ser sit eget behov for frelse.

Romerbrevet 3:21-24

Men nu er Guds retfærdighed åbenbaret uden lov, bevidnet af loven og profeterne, Guds retfærdighed ved tro på Jesus Kristus for alle, som tror. Der er ingen forskel; for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud, og ufortjent gøres de retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.

”...Men nu er Guds retfærdighed åbenbaret uden lov”

Mange vil måske mene at det er uretfærdig at en som har gjort meget forkert her i livet, men tage imod Jesus, kommer til Himmelen; når en som måske har været et godt menneske, men som ikke vil tage imod Jesus, går fortabt.

Men nåde er faktisk den eneste retfærdige løsningen, for om man bliver et godt menneske eller ej er i stor grad et resultat af vores opvækst. En som har vokset op i en god familie vil have det meget nemmere med at blive et ”godt menneske” end en som er vokset op i ghettoen i New York.

Om frelse derfor afhænger af om man er god eller ej, så vil det være nemmere for nogle at komme til Himmelen end andre. Og siden vi ikke selv bestemmer hvor og i hvilken familie vi bliver født, så vil det for mange derfor være uretfærdig.

For at gøre det retfærdig, så gav mennesker en løsning som var lige nem både for onde og gode mennesker – retfærdighed ved tro på Jesus Kristus. Alle af os har syndet, så det er ikke noget nogen af os fortjener, men vi får det ufortjent af nåde om vi tager imod i tro.

Romerbrevet 3:25-26

Han gjorde Gud ved hans blod til et sonoffer ved troen for at vise sin retfærdighed, fordi han havde ladet de tidligere synder ustraffede, dengang han bar over med dem, for i den tid, der nu er inde, at vise sin retfærdighed, så han selv er retfærdig og gør den retfærdig, som tror på Jesus.

Nogle synes måske det er underlig når vi synger sange som ”Ære til Gud lam”, når de ikke forstår det som ligger bag.

De offer og ritualer som Gud indstiftede under det gamle pagt var nemlig et billede på ting som skulle komme. Derfor var Gud nøje med at ting blev udført nøjagtig sådan som Han befalede.

Det er 3 vigtige sandheder som det nye testamente afslører angående Jesu død på korset.

1. **Jesus gav sit liv frivillig som et offer for vår synd.**

Efeserbrevet 5:2 - *"...ligesom Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som en gave og et offer til Gud, en liflig duft.*

Galaterbrevet 1:4 - *"...som gav sig selv hen for vore synder for at rive os ud af den nuværende onde verden, efter Guds, vor Faders, vilje!"*

1. Johannes 1:5 - *"I ved, at han blev åbenbaret for at bære vore synder,"*

2. **På samme måde som de under den gamle pagt måtte ofre et fejlfrit lam, så var også Jesus uden fejl.**

Hebræerbrevet 4:15 - *"For vi har ikke en ypperstepræst, der ikke kan have medfølelse med vore skrøbeligheder, men en, der er blevet fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd."*

Hebræerbrevet 7:26-27 - *"For en sådan ypperstepræst trængte vi til, en der er hellig, uskyldig, ren, skilt ud fra syndere og ophøjet over himlene, en der ikke som de andre ypperstepræster er nødt til hver dag at bringe ofre, først for sine egne synder og så for folkets;..."*

3. **Det offer Jesus gjort var et evig offer hvor han sonede all synd – både den synd vi har gjort og den synd vi kommer til at gøre.**

Hebræerbrevet 7:27 *"...for det har han gjort én gang for alle, da han bragte sig selv som offer."*

Hebræerbrevet 9:25-28 - *"han gjorde det heller ikke for at frembære sig selv mange gange, således som ypperstepræsten hvert år går ind i helligdommen med blod, som ikke er hans eget, for så måtte han have lidt mange gange, siden verden blev grundlagt. Men nu er han trådt frem én gang for alle ved tidernes ende for at udslette synden ved sit offer. Og ligesom det er menneskenes lod at dø én gang og derefter dømmes, sådan er Kristus ofret én gang for at bære manges synder..."*

Romerbrevet 3:27-31

Hvad bliver der så af vores stolthed? Den er udelukket! Ved hvilken lov? Ved gerningernes? Nej, ved troens lov! For vi mener, at et menneske gøres retfærdigt ved tro, uden lovgerninger. Eller er Gud måske kun jødernes Gud og ikke også hedningernes? Jo, også hedningernes, så sandt som Gud er én og gør den omskårne retfærdig af tro og den uomskårne retfærdig ved den samme tro. Sætter vi så loven ud af kraft ved troen? Aldeles ikke! Vi gør loven gældende.

At Gud giver os frelse ved tro alene, fuldstændig ufortjent og af nåde, fjerner all grund til egen stolthed.

Efeserbrevet 2:8-9

For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds. Det skyldes ikke gerninger, for at ingen skal have noget at være stolt af.

Selv om Gud har udvalgt det jødiske folk, så er Gud ikke kun jødernes Gud. Derfor har han givet os en vej til frelse som er lige nem for alle mennesker.

Paulus slår fast at:

1. Mennesker gøres retfærdige af tro
2. Vore gerninger hjælper ikke

Samtidig så understøtter han at dette ikke betyder at loven ikke gælder længer. Den hjælper stadig folk til at se deres egen synd, men det har bare ikke kraft i sig til at frelse. Når loven har åbnet mennesker øjne så de ser at de behøver frelse, så bliver det næste steg at tage imod frelse ved tro.

Kapitel 4

Det er mange ord bibelen bruger, som vi ikke er en del af menneskers dagligtale i dag, og dette kan ofte føre til at man ikke helt forstår hvad Bibelen taler om.

Vores opvækst, tilværelse, kultur og historie er også med at give ord ny mening sådan at de ord som blev brugt for 50 år siden, måske ikke sige lige præcis det samme i dag.

På Bibelens tid betød fx det at være hellig, at leve indviet til Gud, men om man i dag siger til nogle at man er hellig, så tror de du påstår du er uden synd.

Et ord som for mange mennesker har mistet lidt af sin betydning er ordet "retfærdiggørelsen". Fordi mennesker generel i dag ser på sig selv som relativt "gode" mennesker, så har "retfærdiggørelsen", mistet lidt af sin betydning.

To ord, som bliver oversat med "retfærdiggøre" kommer fra det hebræiske *sadaq* og det græske *dikaioo*, og de har grundlæggende samme mening. Begge ord forstås i sammenhæng med en domsafsigelse, som en dommer forkynder i en retssag. Hvis dommeren dømmer til gunst for den anklagede, er den anklagede "retfærdiggjort"; hvis dommen går imod den anklagede, bliver den anklagede fordømt. "Retfærdiggørelse er derfor en retsgyldig deklARATION. **Et menneske er retfærdiggjort, når vedkommende er erklæret frikendt af dommeren.**"

Alle mennesker har utallige synder som åndelig set er anklager mod dem. På grund af disse anklager er menneskets retfærdige dom en evig adskillelse fra Gud.

En dag skal alle mennesker stå til regnskab frem for Gud og vil da enten blive dømt til evig fortabelse eller evig frelse. Budskabet om retfærdiggørelsen er at vi allerede nu kan få vores sag afgjort, sådan at vi allerede nu kan vide udfaldet af denne dom.

Det herlige budskabet om frelse I Jesus Kristus er at vi på grund af Hans død og opstandelse, allerede nu kan blive frikendt, så vi slipper denne dom.

Johannes 3:18

Den, der tror på ham, dømmes ikke; den, der ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn.

Kolossenserbrevet 2:13-14

Også jer, der var døde i jeres overtrædelser, uomskårne på kroppen, gjorde Gud levende sammen med ham, da han tilgav os vore overtrædelser. Han slettede vort gældsbevis med alle dets bestemmelser imod os; han fjernede det ved at nagle det til korset;

Ikke kun en nytestamentlig ting

Mange tænker at retfædiggørelse ved tro er noget der blev introduceret først efter at Jesus døde på korset, men i kapitel 4 ser vi at dette ikke stemmer.

Romerbrevet 4:1-3

Hvad skal vi da sige om Abraham, vort folks stamfader? Hvad opnåede han? Hvis det var af gerninger, Abraham blev gjort retfærdig, har han noget at være stolt af; dog ikke over for Gud. For hvad siger Skriften? »Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed.«

Retfædiggørelse ved tro startet allerede med Abraham, og gennem hele GT ser vi at Gud ikke tilfredsstilles ved ritualer eller religiøse gerninger, om ikke troen er der.

Esajas Bog 29:13-14

Herren siger: »Dette folk dyrker mig med munden og ærer mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig, og deres gudsfrygt er tillærte menneskebud; derfor vil jeg stadig behandle dette folk på underlig og sælsom måde, de vises visdom skal ødelægges, de kloges klogskab tilintetgøres.«

I dag så er begræbet tro blevet til en antagelse om at der måske er mere mellem himmel og jord end de fleste andre steder, men når man studere Abrahams tro ser vi at hans tro end en filosofi eller religiøs overbevisning – det var noget der resulterede i handling.

I Bibelen er altid handlinger det synlige bevis på den tro du har. Derfor skriver Jakob at tro uden gerninger er en død tro.

Jakob 2:17

Sådan er det også med troen: i sig selv, uden gerninger, er den død.

Jakob 2:22

Som du ser, virkede troen sammen med hans gerninger, og det var af gerningerne, hans tro blev fuldkommen.

Det var Abrahams lydighedshandlinger imod Gud som gjorde ham til alle troendes stamfar.

1. Mosebog 12:1-4

Herren sagde til Abram: »Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig. Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse. Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. I dig skal alle jordens slægter velsignes.« Så drog Abram af sted, sådan som Herren havde befalet ham,....

1. Mosebog 22:1-3

Senere skete det, at Gud satte Abraham på prøve. Han sagde: »Abraham!« og da Abraham svarede ja, sagde han: »Tag Isak, din eneste søn, ham du elsker, og begiv dig til Morija-landet. Dér skal du bringe ham som brændoffer på det bjerg, jeg giver dig besked om.« v3 Tidligt næste morgen sadlede Abraham sit æsel og tog sine to karle og sin søn Isak med.

Abraham havde en urokkelig tro på at Gud havde styr på det hele og at Han var en god Gud som kun ønskede ham det bedste. Derfor turde han også at blindt handle på det Gud sagde, selv om han ikke altid forstod hvorfor.

Romerbrevet 4:4-8

Den, der arbejder, får ikke løn som en nådesbevisning, men efter fortjeneste. Den derimod, der ikke arbejder, men tror på ham, som gør den ugudelige retfærdig, ham regnes hans tro til retfærdighed. Sådan priser David også det menneske saligt, som Gud tilregner retfærdighed uden gerninger: Lykkelige de, hvis overtrædelser er tilgivet, og hvis synder er blevet skjult; lykkeligt det menneske, som Herren ikke tilregner synd.

Mange føler at Jakobs brev og Romerbrevet modsiger hindanden og Martin Luther ville faktisk fjerne hele Jakobsbrevet. Men dette er kun fordi man ikke forstår troens natur.

Jakobsbrevet 2:21-22

Blev vor fader Abraham ikke gjort retfærdig af gerninger, da han bragte sin søn Isak som offer på alteret? Som du ser, virkede troen sammen med hans gerninger, og det var af gerningerne, hans tro blev fuldkommen.

Oftentimes ser man at når Jesus skal gøre et mirakel så tester Han menneskers tro ved at bede dem om at gøre noget.

- Jesus gør vand til vin (Johannes 2:6-10)
- De 10 spedalske (Lukas 17:11-14)
- Den blinde ved siloa dammen (Johannes 9:6-7)

I dag har man gjort tro til noget passivt, som du kan have for dig selv, uden at nogle behøver at vide noget om det. Men i Bibelen bliver troen præsenteret som den overbevisning som ligger til grund for hvorfor vi lever og handler som vi gør. **Måden du lever på beviser derfor hvad du tror på.**

Det har ikke noget med at vi bliver retfærdiggjort ved gerninger, for om de gerninger ikke samsvarer med den overbevisning som er i vores indre, så er det ikke (i Guds øjne), virkelig tro.

Men om den tro vi har, bliver bekræftet ved at vi handler i henhold til den, da vil troen blive fuldkommen og forløser bønnen.

Jakobsbrevet 2:22

Som du ser, virkede troen sammen med hans gerninger, og det var af gerningerne, hans tro blev fuldkommen.

Troen bliver "fuldkommen" når det bliver sat gerninger på. Det vil sige at når jeg vælger at stole på Guds løfte om frelse gennem Jesus Kristus og denne troen bekræftes ved at det sker en forandring i mine gerninger, så vil mine gerninger være det som bekræfter at den tro jeg har er en frelsende tro.

Dette betyder ikke at retfærdiggørelsen skede ved gerninger, men at gerninger var det som bekræfter hvilken type tro jeg havde.

Retfærdiggørelse ved tro er et af de emner som Paulus taler rigtig meget om, og for Ham som Jøde så var dette virkelig revolutionerende.

Galaterbrevet 2:16

Men fordi vi ved, at et menneske ikke gøres retfærdigt af lovgerninger, men kun ved tro på Jesus Kristus, har også vi sat vores lid til Kristus Jesus for at gøres retfærdige af tro på Kristus og ikke af lovgerninger. For af lovgerninger vil intet menneske blive retfærdigt.

Det revolutionerende var at man kunne blive frikendt selv om en ifølge vores gerninger var *skyldig*. Udfaldet af dommen var altså ikke baseret på *mit liv*,

men på *et andet menneskets* liv – Jesus Kristus. Han tog domme for det liv jeg har levet, og jeg får dommen for det liv *Han* har levet – og det er en god byttehandel.

Et ord som går igen mange gange i kapitel 4 er ordet "regnet" eller "tilregnet" og det fortæller os lidt om vores forhold til den retfærdighed vi har fået. Det er noget vi har *præsteret*, men det er noget vi *får* som en gave.

- Vers 3: "...det blev regnet ham til retfærdighed."
- Vers 6: "...som Gud tilregner retfærdighed uden gerninger"
- Vers 11: "...for at retfærdigheden også skal tilregnes dem"
- Vers 22: "...regnet ham til retfærdighed"
- Vers 24: "...også os, som det skal tilregnes, os, som tror på Gud"

Troen på det værk som Jesus gjorde

Abraham blev regnet som retfædig fordi han stole så meget på Gud at han uden at kunne se det Gud havde lovet vovet at handle på det Gud havde sagt.

På samme måde bliver vi gjort retfærdige når vi vover at tro på det værk Jesus har gjort på korset – ikke kun som en historisk begivenhed, men som noget vi allerede nu tager til os og vælger at leve ud.

At tro på Jesu frelsende værk betyder at vi tror på at Jesus allerede har frigjort os fra synden, og derfor siger nej til synden.

Romerbrevet 6:6

Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden;

Omskærelsen

Romerbrevet 4:9-12

Gælder denne saligprisning nu kun de omskårne eller også de uomskårne? Vi siger jo: »Troen blev regnet Abraham til retfærdighed.« Hvordan blev den tilregnet ham? Efter at han var blevet omskåret, eller mens han endnu var uomskåret? Ikke som omskåret, men som uomskåret! Omskærelsen fik han som et tegn og som et segl på den retfærdighed ved tro, som han havde, inden han blev omskåret, for at han skulle være fader til alle de uomskårne, som tror, for

at retfærdigheden også skal tilregnes dem; men han blev også fader til de omskårne, når de ikke kun har omskærelsen, men også går i sporene af den tro, som vor fader Abraham havde, før han blev omskåret.

Paulus forsøger her at få dem der læser til at forstå er at det var Abrahams tro som gjorde ham retfærdig for Gud og ikke hans pagt med Gud (omskærelsen).

Omskærelsen fik han først efter at han var blevet retfærdig som en bekræftelse fra Gud om at de nu havde indgået en pagt. Siden det som gjorde Abraham retfærdig var hans tro, så er det også ved tro at vi bliver retfærdige.

Derfor bliver man ikke retfærdige for Gud ved at omskære sig, om ikke man har troen først, og om man har troen så er man allerede retfærdig.

Nogle vil bruge omskærelsen som et tegn på barnedåben, men den teori holder ikke helt. De som gør det vil ofte bruge skriftsteder som Kolossenserbrevet 2:11, men glemmer at læse skriftstedet i sin sammenhæng

Kolossenserbrevet 2:11-13

I ham blev I også omskåret, ikke med hånden, men ved at aflægge det syndige legeme, ved omskærelse til Kristus, da I blev begravet sammen med ham i dåben, og i den blev I også oprejst sammen med ham ved troen på Guds kraft, der oprejste ham fra de døde. Også jer, der var døde i jeres overtrædelser, uomskårne på kroppen, gjorde Gud levende sammen med ham, da han tilgav os vore overtrædelser.

1. Paulus begynder med at præcisere at vi er omskåret "i Ham"
 1. Med andre ord så har det noget med den nye fødsel at gøre
 1. Kan mine forældre tro mig "født på ny" ved at lade mig barnedøbe eller kræver det at blive født på ny en tro fra min side?
2. Vi blev omskåret ved at aflægge det syndige lægement
 1. Et barn har en syndig natur på grund af arvesynden, men hvor der ingen lov er bliver ikke synden tilregnet (Romerbrevet 4:15). Men et barn aflægger ikke den syndige naturen, for det kan et menneske kun gøre efter at det er blevet født på ny.
3. Paulus refererer til dåben som en "begravelse" og tre dråbe vand er ingen begravelse.
4. Når Paulus skriver dette viser vers 13 at han skriver til mennesker som har vært døde i deres overtrædelser, men nu har vendt om.

Romerbrevet 4:13-14

For det var ikke ved loven, at Abraham eller hans efterkommere fik løftet om at skulle arve verden, men ved retfærdighed af tro. Hvis det er dem, som har loven, der er arvinger, er troen gjort til intet og løftet sat ud af kraft;

At Gud havde et specielt vendskab med Abraham, Isak og Jakob kommer tydelig frem i det at Gud i Bibelen bliver kaldt for Abraham, Isak og Jakobs Gud – og ud fra dem kom det jødiske folk. Men løfterne og relationen som Gud havde med Abraham, Isak og Jakob var ikke baseret på religiøse ritualer, lover og regler – den var baseret på deres tro på Gud.

Paulus prøver her at få de kristne i Rom til at forstå at religiøse lover og regler kun bliver til fordømmelse, om man ikke først har troen.

Loven fortæller dig hvad du ikke må gøre, men giver ikke styrke til at overholde det. Men når man ved tro bliver født på ny og bliver retfærdiggjort, så får man et nyt indre liv som hjælper os til at leve sådan som Gud ønsker.

Romerbrevet 4:15

for loven fremkalder vrede, men hvor der ingen lov er, er der heller ingen overtrædelse.

Om vi sætter loven før troen vil vi aldrig opnå en relation med Gud, for vores menneskelige natur gør det umuligt for os at holde loven. **Gud gav os heller ikke loven, som en vej til at opnå fred med Gud, men for at vi ikke skulle blive selvretfærdige.**

Romerbrevet 3:19-20

Og vi ved, at alt, hvad loven siger, taler den til dem, der er under loven, for at hver mund skal lukkes og hele verden stå straffskyldig over for Gud.

"...men hvor der ingen lov er, er der heller ingen overtrædelse."

Nogle vil sige at dette gælder dem der ikke har hørt evangeliet før, men den teori tror jeg ikke holder. Paulus taler nemlig om at hedningerne har loven skrevet i deres hjerter.

Romerbrevet 2:14-15

For når hedningerne, der ikke har loven, af naturen gør, hvad loven siger, så er de, uden at have en lov, deres egen lov. De viser, at de har den gerning, som loven kræver, skrevet i deres hjerte, og deres samvittighed optræder som vidne, og deres tanker anklager eller forsvarer hinanden...

Til gengæld så taler Paulus om at det var en tid der han selv levede uden lov, men at han døde når loven kom.

Romerbrevet 7:9-11

Jeg levede engang uden lov, men da budet kom, levede synden op, og jeg døde. Budet, som skulle have ført til liv, viste sig at blive min død. For med budet fik synden et påskud og forledte mig og dræbte mig med det.

Paulus kan ikke tale om tiden før han blev frelst, for da havde han mere lov en de fleste andre. Men jeg tror han talte om da han var et barn, og ikke forstod ret og galt.

Da gjorde han ting som var forkert, uden at have nogle forståelse om at det var forkert. Når han så lærte at "...du må ikke lyve", fik han et problem; for nu havde han fået budet, men oplevede gang på gang at han ikke klarede at holde budet. At han fik vide "...du må ikke lyve" skulle egentlig være noget positivt, men det blev negativt, fordi han ikke klarede at overholde det.

Romerbrevet 4:16-18

Derfor var det af tro, for at det kunne være af nåde, så at løftet kunne stå fast for alle hans efterkommere, ikke kun dem, som har loven, men også dem, som har Abrahams tro. Han er fader til os alle, sådan som der står skrevet: »Jeg gør dig til fader til mange folkeslag,« fader over for Gud, som han troede på, Gud, som gør de døde levende og kalder på det, der ikke er til, så det bliver til. Med håb imod håb troede han, at han skulle blive fader til en mængde folkeslag, som det var sagt ham: »Så mange skal dine efterkommere blive.«

Romerbrevet gentager sandhed om at vi er retfærdiggjort for Gud ved tro og ikke ved lovgerninger, igen og igen.

Grunden til at Gud ønsket at mennesker skulle frelses ved tro og ikke ved lovgerninger kommer frem i vers 16, hvor Paulus siger: "...så at løftet kunne stå fast for alle hans efterkommere, ikke kun dem, som har loven, men også dem, som har Abrahams tro."

Ingen kan have fællesskab med Gud, om de ikke er hellige og uden synd. Det er man kun når man lever 100% efter Guds standard og Gud viste om mennesket skulle opnå frelse ved at forsøge at leve efter Hans standard, så ville ingen blive frelst.

Derfor indførte Han retfærdiggørelsen ved tro. I Abrahams tilfælde så komme denne tro til syne ved at han valgte at adlyde Gud og stole på Hans løfter om at gøre ham til et stort folk.

Når vi tager imod retfærdiggørelsen ved tro, dør vores gamle "jeg" og et nyt "jeg" bliver født – og derfor siger vi at vi bliver født på ny (2. Korintherbrev 5:17).

Siden det nye "jeg" er født af Gud, kan det ikke synde og er også lige hellig som Gud selv er (1. Johannes 3:9).

Men selv om den nye fødselen allerede er sket, så befinder dette livet sig stadigvæk i mit syndige legeme. Den nye skabning, som jeg nu er, befinder sig derfor nu, midt i en verden som er i den ondes vold og i et legeme der er besmittet af synd – og derfor oplever vi kamp.

Men vi er på den sejrende side og Paulus siger i 1. Korintherbrev 15:26 at "...som den sidste fjende tilintetgøres døden".

1. Korintherbrev 15:35-55

Men nogen vil spørge: Hvordan opstår de døde, og hvad slags legeme får de? Tåbe! Det, du sår, får ikke liv, hvis ikke det dør. Og det, du sår, er ikke den plante, der kommer op, men et nøgent korn, enten af hvede eller af en anden slags. Men Gud giver det den skikkelse, han vil, og hver slags korn sin skikkelse. Ikke alt kød er ens, men det er forskelligt for mennesker, kvæg, fugle og fisk. Der findes både himmelske legemer og jordiske legemer; men de himmelske har én slags glans, de jordiske en anden. Solen og månen og stjernerne har hver sin glans, og stjerne adskiller sig fra stjerne i glans. Således er det også med de dødes opstandelse. Hvad der bliver sået i forgængelighed, opstår i uforgængelighed. Hvad der bliver sået i vanære, opstår i herlighed. Hvad der bliver sået i svaghed, opstår i kraft. Der bliver sået et sjæleligt legeme, der opstår et åndeligt legeme. Når der findes et sjæleligt legeme, findes der også et åndeligt legeme. Således står der også skrevet: »Det første menneske, Adam, blev en levende sjæl,« den sidste Adam blev en ånd, der gør levende. Men det åndelige legeme er ikke det første, det er det sjælelige, dernæst kommer det åndelige. Det første menneske var af jord, jordisk, det andet menneske er fra himlen. Som det jordiske menneske var, sådan er også de jordiske, og som det himmelske menneske er, sådan skal også de himmelske blive. Og ligesom vi har båret det jordiske menneskes billede, skal vi også bære det himmelske menneskes billede. Men det siger jeg jer, brødre: Kød og blod kan ikke arve Guds rige, og det forgængelige arver ikke det uforgængelige. Se, jeg siger jer en hemmelighed: Vi skal ikke alle sove hen, men vi skal alle forvandles, i ét nu, på et øjeblik, ved den sidste basun; for basunen skal lyde, og de døde skal opstå som uforgængelige, og vi skal forvandles. For dette forgængelige skal ikklædes uforgængelighed, og dette dødelige skal ikklædes udødelighed. Og når dette forgængelige har ikklædt sig uforgængelighed og dette dødelige ikklædt sig

udødelighed, da vil det ord, der er skrevet, være opfyldt: Døden er opslugt og besejret. Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?

For os som tror er ikke døden en forbandelse men en velsignelse, for når dette jordiske legemet bliver sået i jorden, kan mit himmelske legeme opstå. Da vil jeg ikke længere være underkuet af forgængelighed, men vil da kunne leve som en ny skabning, fuldt ud.

Romerbrevet 4:19-22

Og uden at blive svag i troen så han, at hans krop allerede var uden livskraft – han var næsten hundrede år gammel – og at Saras moderliv var dødt; og han tvivlede ikke i vantrø på Guds løfte, han blev tværtimod styrket i troen og gav Gud æren og var fuldt overbevist om, at det, som Gud har lovet, har han også magt til at gøre. Og derfor blev det regnet ham til retfærdighed.

Den tro Abraham havde, er den samme tro som Hebræerbrevet 11:1 taler om. Det er en tro som ikke antager, men som er "... fuldt overbevist om, at det, som Gud har lovet, har han også magt til at gøre".

Det er ikke en tro som fornægter omstændighederne, for Abraham kunne i mange år godt se at ting ikke var helt som Gud havde lovet. Men det forandret ikke hans forventning om at Gud kom til at gøre det.

Vi kan have en tro på vi er blevet født på ny, retfærdiggjort, hellige og frikendt for alle syndens anklager, samtidig som vi godt kan både se og mærke at vi stadig befinder os i vores kødelige legem. Men uden at blive svag i troen kan vi give Gud ære og være fuldt overbevist om at når Gud har lovet os retfærdiggørelsen ved tro, så vil han også retfædigøre os ved tro.

Romerbrevet 4:23-25

Men ikke for hans skyld alene står der skrevet, at det blev tilregnet ham; det gælder også os, som det skal tilregnes, os, som tror på Gud, der oprejste Jesus, vor Herre, fra de døde, ham, som blev givet hen for vore overtrædelser og blev oprejst til retfærdighed for os.

Den tro Gud ser efter er troen på at Jesus døde for vores synder og at Gud oprejste ham og på den måde besejret døden.

1. Korintherbrev 15:3-4

at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne,

Kapitel 5

Romerbrevet 5:1-2

Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi i troen fået adgang til den nåde, som vi står i, og vi er stolte af håbet om Guds herlighed.

Den fred som Paulus taler om her er ikke en indre fred eller en følelse af harmoni. På grund af synd er mennesket blevet en fjende af Gud og vores oprindelige tilstand en tilstand af oprør imod Ham.

At blive retfærdiggjort er at blive frikendt for de anklager der gør os til Guds fjender, og når anklagerne er fjernet bliver venskabet genoprettet.

Når man læser det Gamle Testamentet ser man at titlen "Guds ven" kun var forbeholdt nogle få specielle individer. Men efter Jesus død og opstandelse så blev døren åbnet, så alle som ønsker kan blive retfærdiggjort og få genoprettet venskabet med Gud

Romerbrevet 5:10 i bibelen på hverdagdansk siger det på en meget god måde. Der står det: *"Vi var Guds fjender, men nu er vi gennem hans Søns død blevet Guds venner. Hvor meget mere skal vi så ikke nu, da fjendskabet er overvundet, frelses ved hans liv."*

"...Ved ham har vi i troen fået adgang til den nåde, som vi står i"

Vers 2 er et af de mange vers der slår fast at frelse kun kan opnås gennem Jesus Kristus. Det er kun gennem Ham vi har adgang til Faderen.

Romerbrevet 5:3-4

Og ikke alene det; vi er også stolte af vore trængsler, fordi vi ved, at trængslen skaber udholdenhed, udholdenheden fasthed, og fastheden håb.

Bibelen lover aldrig at vi skal kunne sejle gennem livet på en lyserød sky. Tvært imod lover den at *"...Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus"* (2. Tim. 3:12).

Mange ser på disse prøvelser som noget skidt, men Bibelen siger at vi skal have en anden holdning til disse prøvelser. Paulus siger vi skal være stolte af vore trængsler, og glæde os over de ting vores prøvelser vil resultere i om vi holder os – udholdenhed, fasthed og håb. Det samme siger også Jakob i sit brev.

Jakobsbrevet 1:2-4

Mine brødre, I skal kun regne det for glæde, når I kommer ud for prøvelser af forskellige slags; I ved jo, at når jeres tro prøves, skaber det udholdenhed. Og udholdenheden skal føre til fuldendt værk, for at I kan være fuldkomne og helstøbte og ikke stå tilbage i noget.

1. Petersbrev 1:6-7

Da skal I juble, skønt I nu en kort tid, hvis det skal være, må lide under prøvelser af mange slags, for at jeres tro, der er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves i ild, kan stå sin prøve og blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus åbenbares.

Prøvelser gør os stærke på samme måde som man bliver stærkere efter som man lægger flere kilo på når man træner.

På samme måde som en far nogle gange lader sine børn knokle lidt, for at de skal lære, så lader Gud os nogle gange knokle lidt for at vi skal lære.

Gud er trofast så han vil ikke lade os gå gennem hårdere prøvelser end det vi kan bære, men han kommer ikke til at fjerne alle prøvelser. Han kommer til at gå sammen med os gennem prøvelserne og vejlede os, så vi finder vejen ud og ikke bliver fuldstændig opslugt af problemerne.

1. Korintherbrev 10:13

De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.

Romerbrevet 5:5

Og det håb gør ikke til skamme, for Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som er givet os.

Selv om mennesker forfølger og skaber problemer for os, så har Gud lad sin kærlighed ned i os. Dette gør os i stand til at elske selv de mennesker som forfølger os.

Det har ikke noget med om vi af natur er kærlige mennesker, men det har med den ånd som Han har lagt ned i os. Når vi lader Helligånden slippe til i vores liv, så vil den virke frem sine frugter i vores liv, og Helligåndens frugter står beskrevet i Galaterbrevet 5:22-23

Galaterbrevet 5:22-23

Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse.

Åndens gaver er måske meget mere spændende, men Åndens frugt vil være til større nytte for dit hverdagsliv – og det aller bedste er at have begge dele.

Romerbrevet 5:6-8

For mens vi endnu var svage, døde Kristus for ugudelige, da tiden var inde. Der er næppe nogen, som vil gå i døden for en retfærdig; måske vil man vove livet for en, som er god; men Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere.

Heldigvis for os mennekser så er Gud en der godt kan tage det første initiativ. Om ikke Gud først havde kaldet på os, så havde vi på grund af synden aldrig søgt Ham.

Romerbrevet 3:10-12

Der er ingen retfærdig, ikke en eneste. Der er ingen forstandig, ingen, der søger Gud. De er alle kommet på afveje, alle er fordærvede; ingen gør godt, ikke en eneste.

Gud tog ikke kun det første initiativ, men han tilbød også frelse til os selv om vi ikke fortjener det. Mange anklager Gud for at ikke være retfærdig, men det er godt for os at Gud ikke behandler os retfærdig, for så havde vi vært fortabt alle mand – lad os heller bede om at Gud må være os nådig.

Romerbrevet 5:9

Så meget mere skal vi, der nu er blevet gjort retfærdige i kraft af hans blod, ved ham frelses fra vreden.

Udtrykket "frelses fra vreden" refererer til Guds vrede over synd og det er det at vi er frelst fra denne vrede som gør frelsen så fantastisk. Selv om Gud ønsker at velsigne os, så er det ikke først og fremmeste fattigdom vi er frelst fra. Gud ønsker at helbrede os, men det er ikke først og fremmeste sygdom vi er frelst fra.

Sygdom, fattigdom, krig, pest og elendighed er kun resultater af vores egentlige problem – nemlig synd. Vi behøver ikke kun tilgivelse for de forkerte ting vi har gjort, men vi behøver frelse fra synden som har taget bolig i os.

Vi er ikke syndere fordi vi gør syndige handlinger, men vi gør syndige handlinger fordi vi er syndere.

Jeg tror også udtrykket peger imod at dem som tager imod Jesus vil blive frelst fra den vrede som kommer over denne verden. Bibelen taler om at der kommer en tid der Gud kommer til at tillade mange naturkatastrofer, ødelæggelser og kriger. I Johannes Åbenbaring bliver denne tid kaldt den store trængsel (Johannes Åbenbaring 7:14).

Men det har aldrig været i Guds natur og lade de retfærdige ødelægges sammen med de uretfærdige, derfor tror jeg Gud kommer til at borttrykke dem der tror på Ham, før den store trængsel begynder.

1. Mosebog 18:23-25

Abraham trådte nærmere og sagde: »Vil du virkelig udrydde retfærdige sammen med uretfærdige? Måske er der halvtreds retfærdige i byen. Vil du så virkelig udrydde dem og ikke tilgive stedet på grund af de halvtreds retfærdige, som er i den? Du kan umuligt handle sådan og slå retfærdige ihjel sammen med uretfærdige, så retfærdige og uretfærdige får samme skæbne. Det kan du umuligt! Skulle han, der dømmer hele jorden, ikke øve ret?«

Samtidig så ser vi at Paulus skriver i 2. Thessalonikerbrev om at det som holder igen må fjernes før lovløshedens menneske (antikrist) åbenbares.

2. Thessalonikerbrev 2:3-8

Lad ingen på nogen måde forlede jer. Først skal nemlig frafaldet komme og lovløshedens menneske åbenbares, fortabelsens søn, modstanderen, der ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så at han sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. Husker I ikke, at jeg sagde dette til jer, mens jeg endnu var hos jer? I ved også nu, hvad det er, der holder igen, så at han først åbenbares, når hans tid er inde. For allerede nu virker lovløshedens hemmelighed; blot skal han, der endnu holder igen, først fjernes. Da skal den lovløse åbenbares; ham skal Herren Jesus dræbe med sin munds ånde og tilintetgøre, når han kommer synligt.

Når vi læser historien om Guds ødelæggelse over Sodoma, ser vi at byen ikke kunne ødelægges før Lot og hans familie var ude af byen.

Så længe vi kristne stadig er her på jorden så er vi lys og salt i mørket. Vores tilstedeværelse og bønner er med til at forhindre at ondskaben får frit spillerom, men når de kristne fjernes bliver det som holder igen fjernet.

Romerbrevet 5:10-11

For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forligt med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forligt med Gud, frelses, ved at han lever. Og ikke alene det, vi har også vores stolthed i Gud ved vor Herre Jesus Kristus; ved ham har vi nu fået forligelsen.

De fleste mennesker har det svært med at modtage noget man slet ikke fortjener. Når det kommer til livet med Gud, så kommer dette til syne i det at man hele tiden skal gøre noget for at kunne føle os fortjent til Guds velsignelse.

Men skulle vi få som vi fortjener, så ville vi ikke fået meget velsignelse. Mange råber til Gud om retfærdighed, mens vi nok heller burde råbe til Gud om nåde. Skulle Gud være "retfærdig" og give os det vi fortjente så havde vi aldrig opnået frelse.

Heldigvis så er Gud en nådig Gud som tager initiativet til vores frelse både før vi søgte den og før vi fortjente den.

Generøsitet ligger i Guds natur og Han velsigner langt flere end dem der fortjener det og den samme holdning ønsker Han vi skal have.

Mattæus 5:44-45

Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer, for at I må være jeres himmelske faders børn; for han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.

Vores fjender er måske ikke dem der mest fortjener vores velsignelse, men Jesus bede os om at være så generøse at vi til og med velsigner dem.

Gud ønsker at vi skal være mennesker der møder ondskab med godhed og had med kærlighed.

Mattæus 5:38-42

I har hørt, at der er sagt: ›Øje for øje og tand for tand.‹ Men jeg siger jer, at I ikke må sætte jer til modværge mod den, der vil jer noget ondt. Men slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til. Og vil nogen ved rettens hjælp tage din kjortel, så lad ham også få kappen. Og vil nogen tvinge dig til at følge ham én mil, så gå to mil med ham. Giv den, der beder dig; og vend ikke ryggen til den, der vil låne af dig.

Det betyder ikke at Gud er ligeglad med om mennesker behandler os dårligt eller at du skal være en dørmatte for andre mennesker, men Han ønsker at vi skal stole på at Han vil tage sig af dem.

I 1. Petersbrev 2:23 står det at når Jesus blev misshandlet så svarte Han ikke igen, men "...overgav sin sag til ham, der dømmes retfærdigt;" og den samme holding ønsker Gud at vi skal have.

Romerbrevet 5:12

Derfor: Synden kom ind i verden ved ét menneske, og ved synden døden, og sådan kom døden til alle mennesker, fordi alle syndede.

Det som er interessant at lægge mærke til her er at det ikke var synd der kom ind i verden fordi alle mennesker syndede, men død.

Det er ikke misundelse, had, løgn og mord der gør os til syndere, men mennesker gør disse ting fordi de allerede er syndere. Menneskers onde handlinger er kun et resultat af at synden allerede findes i os.

Derfor var Guds løsning på vores problem ikke kun at tilgive synd, for det gjorde han også i det Gamle Testamentet. Skulle tilgivelsen have en varig effekt så måtte selve synden i os dø.

Romerbrevet 6:1-8

Hvad følger nu heraf? Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive så meget større? Aldeles ikke! Hvordan skulle vi, som er døde fra synden, stadig kunne leve i den? Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv. For er vi vokset sammen med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans. Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden; den, der er død, er jo frigjort fra synden. Men er vi døde med Kristus, tror vi, at vi også skal leve med ham.

For at sige det på en anden måde så kan man sige at Adam og Eva ikke syndede når de spiste af træet til kundskab om godt og ondt. Men når det spiste af dette træ, som Gud havde forbudt dem at spise af, så gjorde de oprør imod Gud. Når de gjorde oprør imod Gud, så blev der skabt en åbning som gjorde at djævelen kunne inficere dem med synde viruset.

Når slangen lokket Eva til at spise af frugten, så siger han:

1. Mosebog 3:4-5

Men slangen sagde til kvinden: »Vist skal I ikke dø! Men Gud ved, at den dag I spiser af den, bliver jeres øjne åbnet, så I bliver som Gud og kan kende godt og ondt.«

Men det var egentlig en manipulation af sandheden, for Adam og Eva var allerede skabt i Guds billede og behøvede ikke at blive som Gud. De vidste også forskell på godt og ondt, for Eva vidste at hun ikke skulle spise af træet.

Forskellen efter at de havde spist af træet, var at synden havde fået en åbning og derfor taget bolig i dem. Dette førte til at de forsat vidste hvad der var ret og hvad der var forkert, men nu skabte synden i dem en indre dragning imod det som er forkert.

Før kunne de gå forbi træet, vide at de ikke skulle spise af det, og derfor ikke have lyst til at spise af det. Nu havde synden taget bolig i dem, og derfor oplevede mennesket pludselig at alle de ting som de vidste var forkert pludselig oplevedes som fristende.

Før synden kom ind i verden havde mennesket intet ønske om at gøre de ting som var forbudt, fordi de vidste at det var forkert, og derfor måtte slangen lokke Eva til at spise af frugten. Efter at synden havde taget bolig i mennesket så behøvede ikke længere djævelen at friste mennesket til at synde, men nu ønsket mennesket selv at synde.

Derfor siger Jakob at "...når man fristes, er det ens eget begær, der drager og lokker én;..." (Jakobsbrevet 1:14)

Romerbrevet 7:21-24

Jeg finder altså den lov, at jeg, skønt jeg vil gøre det gode, kun evner det onde. For jeg glæder mig inderst inde over Guds lov. Men jeg ser en anden lov i mine lemmer, og den ligger i strid med loven i mit sind og holder mig som fange i syndens lov, som er i mine lemmer. Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme?

I syndefaldet blev Adam og Eva besmittet af syndeviruset og dette første til at alle som kom efter dem var besmittet af samme virus.

Gud kunne tilgive menneskets synd, men det ville kun være et plaster på et åbent sår som ikke ville gro. Guds løsning var derfor at tage livet af vores gamle menneske, begrave det, og føde os på nyt.

Romerbrevet 6:3-4 + 6-7

Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv... Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden; den, der er død, er jo frigjort fra synden.

Johannes 1:12-13 + 3:6

Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn; de er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud... Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd.

Den nye fødsel der er sked er en åndelig fødsel, for den død der skede var først og fremmest en åndelig død. Men at mennesket døde åndelig havde også fysiske konsekvenser, og på samme måde så har også det at et menneske bliver født på ny fysiske konsekvenser.

Vores ånd er allerede blevet født på ny, men den befinder sig stadig i et sjæleligt legeme. Vi kan allerede her og nu opleve en gradvis forandring og begynde at nyde frugterne af det nye liv der er født inden i os, men den fulde virkeliggørelse af det Jesus gjorde på korset bliver først en virkelighed den dag vi bliver fri vores jordiske legeme og får et nyt himmelsk legeme.

1. Korintherbrev 15:50

Men det siger jeg jer, brødre: Kød og blod kan ikke arve Guds rige, og det forgængelige arver ikke det uforgængelige. Se, jeg siger jer en hemmelighed: Vi skal ikke alle sove hen, men vi skal alle forvandles, i ét nu, på et øjeblik, ved den sidste basun; for basunen skal lyde, og de døde skal opstå som uforgængelige, og vi skal forvandles. For dette forgængelige skal ikklædes uforgængelighed, og dette dødelige skal ikklædes udødelighed. Og når dette forgængelige har ikklædt sig uforgængelighed og dette dødelige ikklædt sig udødelighed, da vil det ord, der er skrevet, være opfyldt: Døden er opslugt og besejret. Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?

Den virkelighed vi lever i er: Vi er frelst, vi frelses og vi kommer til at blive frelst. Vi er blevet født på ny og derfor oplever vi en daglig helliggørelse. Denne helliggørelse bliver ved, helt til vi en dag fuldt ud forvandles.

Romerbrevet 5:13-14

For vel fandtes der synd i verden før loven, men synd kan ikke opregnes, når der ikke er nogen lov; men døden herskede fra Adam til Moses også over dem, der ikke havde syndet ved en lignende overtrædelse som Adam. Han er et billede på ham, der skulle komme;

Mennesker er ikke syndere fordi de synder, men de synder fordi de er syndere. Det er dette som kommer frem i denne dele af Romerbrevet. Det fandtes ikke en officiel nedskrevne liste med regler for hvad der var synd og hvad der ikke var synd før Moses kom med de 10 bud. Men i fra Adam syndet til Moses kom med budene så gik der ca. 1500 år. Det vil sige at det gik 1500 år før menneskeheden havde en officiel liste over hvad de ikke måtte gøre.

Det betyder ikke at mennesket ikke gjorde synd før Moses kom med de 10 bud, for synden havde allerede besmittet menneskeheden og skabte et begær imod det onde.

Det er tydelig at Gud er mere nådig når vi gør ting vi ikke ved er forkert. Med viden følger ansvar, og jo mere man er givet jo mere kræves af en.

Jakobsbrevet 4:17

Den, der altså ved, hvad der er det rette, men ikke gør det, er en synder.

Lukas 12:47-48

Den tjener, som kender sin herres vilje, men ikke har forberedt eller gjort noget efter hans vilje, han skal have mange prygl. Men den, som ikke kender den, og som har gjort noget, han fortjener straf for, han skal have få prygl. Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af.

Johannes 9:40-41

Nogle af farisæerne, som var sammen med ham, hørte dette og sagde til ham: »Er vi måske også blinde?« Jesus svarede dem: »Var I blinde, havde I ikke synd. Men nu siger I: Vi ser; i synd er og bliver I.

Men som Paulus siger her, så vil vi stadig opleve konsekvensen af synden, selv om vi måske ikke forstår at det vi gør er synd. En som er mentalt tilbagestående vil måske ikke have noget koncept om hvad synd er, men han

vil stadig opleve syndens konsekvens. Jeg tror ikke han vil gå fortabt, siden han ikke forstår ret eller galt, men han vil opleve de fysiske konsekvenser af synden ved at han måske må lide, og til sidst dø.

Romerbrevet 5:15-19

men det forholder sig ikke med nådegaven som med faldet; for døde de mange på grund af den enes fald, er Guds nåde og gave så meget mere kommet de mange rigeligt til gode ved nåden i det ene menneske, Jesus Kristus. Og med gaven forholder det sig ikke som med følgerne af den enes synd; for dommen blev på grund af den ene til fordømmelse, men nådegaven, givet på grund af manges overtrædelser, er blevet til retfærdighed. Har døden på grund af den enes fald hersket ved denne ene, så skal endnu mere de, der får retfærdighedens overvældende nåde og gave, få herredømme og liv ved én eneste, Jesus Kristus. Altså: Ligesom en enkelts fald blev til fordømmelse for alle mennesker, sådan er en enkelts retfærdige gerning også blevet til retfærdighed og liv for alle mennesker. For ligesom de mange blev syndere ved det ene menneskes ulydighed, sådan skal også de mange blive retfærdige ved én enestes lydighed.

For nogle kan det måske virke lidt uretfærdig at hele menneskeheden må lide fordi Adam og Eva tog et forkert valg - men sådan er faktisk livet. De valg du tager påvirker ikke kun dig selv, men også andre mennesker rundt dig – om du ønsker det eller ej.

Når en som har drukket vælger at sette sig ind i en bil for at køre hjem, kan konsekvenserne blive at nogle der måske aldrig nogen gang har rørt alkohol må bøde med livet. Retfærdig eller ej, så er det bare sådan livet er.

Faktisk så blev du født ved at dine forældre tog et valg, hvor du ikke have nogle mulighed for at ytre din mening. Når vi ved at livet er sådan så bør det føre til at vi tænker lidt mere igennem hvad vi gør og hvilken konsekvens det har for andre. For det gælder ikke kun når man gør negative ting, men det gælder lige meget når man gør gode ting.

Det kan virke uretfærdig at vi nogle gange må lide, på grund af valg som andre mennesker tager, men denne mekanisme er faktisk blevet til vores frelse.

Vi kunne aldrig have opnået frelse om vi skulle fortjene den selv, men takket være det at andres valg påvirker mig, så kan jeg i dag blive frelst. For Jesus klarede at leve det livet vi aldrig kunne klare at leve, for så at tage staffen for hele verden synd. Og takket være at Han valgte at gå korsets vej, så kan jeg i dag tage imod frelse, ufortjent og af nåde.

Romerbrevet 5:20-21

Men loven kom til, for at faldet skulle blive større; og blev synden større, er nåden blevet så meget desto større, for at nåden, ligesom synden har hersket i og med døden, skal herske ved retfærdighed til evigt liv ved Jesus Kristus, vor Herre.

Vi tænker ofte at vores synd er et problem for Gud, og det har den en gang været. Men når vi bliver frelst så bliver ALL vores synd fjernet – ikke kun den vi har gjort, men også den synd vi kommer til at gøre.

Romerbrevet 6:8-10

Men er vi døde med Kristus, tror vi, at vi også skal leve med ham. Og vi ved, at Kristus er opstået fra de døde og ikke mere dør; døden er ikke herre over ham mere. For den død, han døde, døde han fra synden én gang for alle. Det liv, han lever, lever han for Gud. v11 Sådan skal også I se på jer selv: I er døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.

Hebræerbrevet 7:26-27

For en sådan ypperstepræst trængte vi til, en der er hellig, uskyldig, ren, skilt ud fra syndere og ophøjet over himlene, en der ikke som de andre ypperstepræster er nødt til hver dag at bringe ofre, først for sine egne synder og så for folkets; for det har han gjort én gang for alle, da han bragte sig selv som offer.

Hebræerbrevet 9:12, 26

og ikke med blod af bukke og kalve, men med sit eget blod, gik han én gang for alle ind i det Allershelligste og vandt evig forløsning... for så måtte han have lidt mange gange, siden verden blev grundlagt. Men nu er han trådt frem én gang for alle ved tidernes ende for at udslette synden ved sit offer.

Hebræerbrevet 10:10-14

og efter hans vilje er vi blevet helliget, ved at Jesu Kristi legeme er blevet ofret én gang for alle. Enhver anden præst står dag efter dag og forretter tjeneste og frembærer regelmæssigt de samme ofre, som alligevel aldrig kan fjerne synder, men denne præst har frembåret ét eneste, eviggyldigt offer for synder og derefter taget sæde ved Guds højre hånd, hvor han kun venter på, at hans fjender skal blive lagt som en skammel for hans fødder. For ved ét eneste offer har han for altid ført dem, han helliger, til målet.

Dette betyder at om vi kommer til at synde, så kommer ikke det som en overraskelse på Gud. Han vidste det allerede fra tidernes morgen hvor meget jeg kommer til at synde, fra jeg blev født til den dag jeg dør; og det var hele denne mængde med synd Jesus døde for.

Det eneste jeg behøver at gøre nå er at leve i lyset, også vil Jesu blod kontinuerlig rense mig fra synd - både den ubeviste og bevidste synd.

1. Johannes 1:7-9

Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, har vi fællesskab med hinanden, og Jesu, hans søns, blod renser os for al synd. Hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os. Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed.

Nogle er bange for at Jesus skal komme igen 2 sekunder efter at de har gjort en synd, før de har nået at bede om tilgivelse. I deres tanker så vil de da gå fortabt, men det tror jeg ikke.

Selvfølgelig så skal vi bekende vore synder, og på denne måde leve i lyset, men det er ikke det at vi bekender synd som gør at vi bliver tilgivet. Vi bliver tilgivet fordi Jesus tog vores straf, og når vi tager imod den frikendelse Han ønsker at give os, så er vi fri og synden betalt.

Når jeg siger at synden er betalt, så mener ALL synd. Det vil sige at om jeg kommer til at synde, så må ikke Jesus dø en gang til for at betale staffen for den sidste synd jeg har gjort – nej, det har Han gjort en gang for alle.

Kapitel 6

Romerbrevet 6:1-2

Hvad følger nu heraf? Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive så meget større? Aldeles ikke! Hvordan skulle vi, som er døde fra synden, stadig kunne leve i den?

Bibelen taler om 3 forskellige niveauer af helliggørelse:

- **Den helliggørelse der sker når vi bliver frelst**

- Dette er at vores ånd bliver født på ny. Den nye skabning der bliver født inden i os er fuldkommen, uden synd og har fuldt og helt Guds natur i sig

2. Korinterbrev 5:17

Altså: Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!

2. Petersbrev 1:4

og dermed har han også skænket os sine store, dyrebare løfter, så I ved dem kan slippe fri af forkrænkeligheden i denne verden med dens begær og få del i guddommelig natur.

- Denne dele af os hverken kan eller vil synde, fordi den er født af Gud. Men vores kødelige legeme er ikke født af Gud.

1. Johannes 3:8-9

Den, der gør synden, er af Djævelen, for Djævelen har syndet fra begyndelsen. Derfor blev Guds søn åbenbaret: for at tilintetgøre Djævelens gerninger. Enhver, som er født af Gud, gør ikke synd; for Guds sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.

- Den helliggørelse der sker med vores ånd er allerede nu 100% færdig. I vores ånd så er vi allerede lige så hellige som Gud, og der behøves der ikke nogle forbedring eller fornyelse.

Efeserbrevet 1:3

Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i Kristus har velsignet os med al himlens åndelige velsignelse.

- **Den helliggørelse der gradvis sker efter som vores sind fornyes**
 - Dette er en helliggørelse af vores sjæl. Vores sjæl bliver ikke født på ny på samme måde som vores ånd blev. Derfor må vi arbejde på vores sjæl ved at fornye vores sind.

Filipperbrevet 2:12

...Arbejd med frygt og bæven på jeres frelse, ikke blot som da jeg var til stede, men endnu mere nu i mit fravær.

- Vi behøver ikke at arbejde på vores ånds frelse, for den er allerede blevet født på ny og har Guds natur i sig. Men vores sind må fornyes for at vi her i livet skal kunne drage mere nytte af hvad Gud allerede har givet os og for at vi skal forstå Hans vilje.

Romerbrevet 12:2

...lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.

- Efter som vores sind fornyes så mister synden magt over os. Vores sind er ikke blevet født på ny og fået del i guddommelig natur, men ved at vi fornyer det kan det helliges og trænes op til at adlyde Guds vilje i stede for kødets vilje.

- **Den endelige helliggørelse der sker når vi opstår fra de døde**

- Så længe som vi er i dette legemet så vil vi opleve syndes dragning. Det er synde viruset som besmittet menneskeheden når Adam og Eva syndede som skaber denne dragning imod synd. Men når vores ånd er født på ny, behøver vi ikke være træller under synden mere.
- Det legeme vi nu har styres i stor grad af vores sjæl, og derfor betegner også Bibelen mennesket som en levende sjæl (Job 12:10), men det legemet som vi får i opstandelsen vil være styrt af vores ånd og derfor være et åndelig legeme.

1. Korinterbrev 15:44-45

Der bliver sået et sjæleligt legeme, der opstår et åndeligt legeme. Når der findes et sjæleligt legeme, findes der også et åndeligt legeme. Således står der også skrevet: »Det første menneske, Adam, blev en levende sjæl,« den sidste Adam blev en ånd, der gør levende.

Mennesket består altså af ånd, sjæl og legeme og Gud har forskellige instrukser til hvad vi skal gøre med hver enkelt del.

- Ånden skal fødes på ny (Johannes 3:3)
- Sjælen skal fornyes (Romerbrevet 12:2)
- Kødet skal korsfæstes (Galaterbrevet 5:24)

At vi, som Romerbrevet 6:1-2, er døde fra synden betyder ikke at vi ikke længere fristes, for det legemet som vi befinder os i er besmittet af synd og vil derfor hele tiden forsøge at lokke os bort fra Gud.

Det er derfor Jesus siger at den som ønsker at følge Ham må være villig til at daglig tage op sit kors og følge Ham.

Lukas 9:23

Og henvendt til alle sagde Jesus: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig.

Vi må også vide at det ikke er synd at blive fristet. Det er først når vi giver efter for fristelsen at det bliver synd. Om det var synd at blive fristet så havde ikke Jesus været uden synd, for det står i Mattæus 4 at Han blev fristet af djævelen. Hebræerbrevet 4:15 siger også at Jesus er blevet fristet i alle ting, men at Han stadig er uden synd.

Hebræerbrevet 4:15

For vi har ikke en ypperstepræst, der ikke kan have medfølelse med vore skrøbeligheder, men en, der er blevet fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd.

Når Romerbrevet 6:1-2 siger at vi er døde fra synde så taler den om at vores ånd er født på ny og at synden derfor ikke har noget magt over os.

Før vi blev frelst så var vi træller under synden fordi vi tværs igennem var syndere adskilt fra Gud. Når vi blev født på ny, døde vores gamle ånd og blev både korsfæstet og begravet sammen med Kristus.

Romerbrevet 6:3-7

Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv. For er vi vokset sammen med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans. Vi ved, at vort gamle

menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden; den, der er død, er jo frigjort fra synden.

Når vi blev født på ny blev en ny ånd født ind i vores indre og vi fik et indre liv som var stærkere end synden – og derfor er vi ikke længere træller.

På samme måde som appelsinsaft kommer ud når du presser en appelsin, så ville synden komme til syne når mennesker oplever press. Det er den verden vi lever i et godt bevis på.

Når vi blev frelst fik vi et indre liv som har kraft i sig til at besejre synden, men for at dette skal blive en realitet i vore liv, må vi begynde med at fornye vores sind, og på den måde træne det op til at adlyde Guds ord.

Romerbrevet 8:13

Hvis I lever i lydighed mod kødet, skal I dø, men hvis I ved Åndens hjælp dræber legemets gerninger, skal I leve.

Når vi på denne måde vandrer i ånden, vil vi mere og mere opleve at det Gud allerede har lagt ned i vores ånd bliver en realitet i vore liv.

Romerbrevet 6:8-11

Men er vi døde med Kristus, tror vi, at vi også skal leve med ham. Og vi ved, at Kristus er opstået fra de døde og ikke mere dør; døden er ikke herre over ham mere. For den død, han døde, døde han fra synden én gang for alle. Det liv, han lever, lever han for Gud. Sådan skal også I se på jer selv: I er døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.

Håbet om opstandelsen fra de døde er baseret på vor tro på det værk Jesus gjorde på Golgata. Død var et resultat af synd, og når Jesus døde og opstod igen besejret Han døden.

At Han besejret døden betyder ikke at vi aldrig kommer til at dø, men at døden ikke vil have noget magt over os. For når vi dør vil vi opstå igen og da med et legeme som aldrig mere kommer til at dø. Derfor er det Jesus siger at den som tror på Ham skal leve selv om han dør.

Johannes 11:25

Jesus sagde til hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.

Romerbrevet 6:12

Lad derfor ikke synden herske i jeres dødelige legeme, så I adlyder dets lyster.

At vi er døde fra synden, betyder ikke at vi ikke længere oplever fristelser, for vi befinder os stadig i et legeme der er besmittet af synd. Men synden har ikke længere noget magt over os.

- Synden har ikke længere noget magt over os i den forstand at den når vi dør så vil vi den ikke kunne holde på os. Vores gamle "jeg" er allerede både død, korsfæstes og i dåben begravet. Og vi er nu blevet født på ny. Vores ny "jeg" har guds natur i sig og kan ikke synde og derfor har ikke synden længere nogle magt over os.
- Synde har heller ikke noget magt over os længere for vi har en indre liv i os som gør det muligt for at sejre over fristelser.

1. Johannes 5:4

For alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden; og den sejr, som har overvundet verden, er vor tro.

Allerede lige efter syndefaldet gav Gud et løfte om at vi skulle kunne sejre over synden.

1. Mosebog 4:7

Hvis du gør det gode, kan du se frit op, men hvis du ikke gør det gode, lurer synden ved døren. Den vil begære dig, men du skal herske over den.«

1. Korintherbrev 10:13

De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.

Gud er retfærdig og derfor vil Han ikke tillade at vi bliver fristet over evne. Han vil også sørge for at når vi bliver fristet så vil der være en udvej.

Romerbrevet 6:13-14

Stil heller ikke jeres lemmer til rådighed for synden som redskaber for uretfærdighed, men stil jer selv til rådighed for Gud som levende, der før var døde, så I bruger jeres lemmer for Gud, som redskaber for retfærdighed. Synden skal ikke være herre over jer, for I er ikke under loven, men under nåden.

Mennesket er skabt med fri vilje, og vi kan derfor vælge hvad vi ønsker at bruge vores liv til. Vi kan ved de handlinger vi gør være et redskab for uretfærdighed og vi kan ved de handlinger vi vælger at gøre, være et redskab for retfærdighed.

Men sammen med fri vilje, så følger også ansvar. Siden vi er fri til at vælge det vi ønsker, så er vi også ansvarlig for de konsekvenser vore valg får.

Ezekiel 18:2-4

Hvad er det for et ordsprog, I bruger om Israels land: Fædrene spiser sure druer, og sønnerne får stumpe tænder. Så sandt jeg lever, siger Gud Herren: I skal ikke mere bruge dette ordsprog i Israel. Alle menneskers liv tilhører mig; faderens liv såvel som sønnens liv tilhører mig. Den, der synder, skal dø!

Nogle vi måske sige: "Ja, men vi er jo et resultat af den opvækst vi har fået", og det stemmer. Men det er forskell på den konsekvens mennesker oplever her i livet og det at vi alle er ansvarlige indfor Gud.

Andre mennesker kan være skyldig i at du har fået en forkert opvækst, men du er stadig ansvarlig for de handlinger du gør. Det betyder ikke at forældre som misshandler deres børn er uskyldig, men det betyder at forældrenen er ansvarlige for hvad de har gjort og deres børn er ansvarlig for hvad de selv gør.

Man kan måske føle at nogle har fået et uretfærdig lod her i livet, men vi lever i en verden som er i den ondes vold.

Den positive siden af at vore valg har konsekvenser er at vi faktisk kan være med at skabe en mere positiv verden for vore efterkommere ved de valg vi gør. Et godt eksempel på dette er undersøgelsen som blev gjort rund Max Jukes liv og Jonathan Edwards liv.

Max Jukes, [an] atheist, lived a godless life. He married an ungodly [woman], and from this union there were 310 who died as paupers, 150 were criminals, 7 were murderers, 100 were drunkards, and more than half of the women were prostitutes. His 540 descendants cost the State one and a quarter million dollars [before inflation].

Then there is a record of a great man of God, Jonathan Edwards. He lived at the same time as Max Jukes, but he married a godly [woman]. An investigation was made of 1,394 known descendants of Jonathan Edwards, of

which 13 became college presidents, 65 college professors, 3 United States Senators, 30 judges, 100 lawyers, 60 physicians, 75 army and navy officers, 100 preachers and missionaries, 60 authors of prominence, one Vice-President of the United States, 80 public officials in other capacities, 295 college graduates, among whom were governors of states and ministers to foreign countries. Jonathan Edwards' descendants did not cost the state a penny.

Alle handlinger, tanker og ord som vi tillader at får rom i vore liv, drager os nemlig i en retning. Når vi tillader synd, så har det den effekt at det fanger os og det besmitter også omgivelserne rundt os. Giver vi først djævelen lidt rom, flytter han hurtigt ind og beslaglægger hele boligen. Det er derfor Paulus siger til Efeserne "...giv ikke plads for Djævelen." (Ef. 4:27)

Romerbrevet 6:15-18

Hvad da? Skal vi synde, fordi vi ikke er under loven, men under nåden? Aldeles ikke! Ved I ikke, at den, I stiller jer til rådighed for som trælle og viser lydighed, må I også være trælle for og vise lydighed, hvad enten det er synden, og det fører til død, eller det er lydigheden, og det fører til retfærdighed? Men Gud ske tak for, at I, der var syndens trælle, er blevet lydige af hjertet imod den lære, I blev indført i! Befriet fra synden er I blevet trælle for retfærdigheden

Selv om Jesus har taget staffen for all vores synd; både den vi har gjort og den vi kommer til at gøre, så burde vi holde os så langt borte fra synd som muligt. For det vil tillader i vores liv vil hurtigt bestemme kursen for vores liv.

Johannes 8:34-36

Jesus svarede dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Enhver, som gør synden, er syndens træl. Men trællen bliver ikke i huset for evigt, Sønnen bliver der for evigt. Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie.

Vores gamle ånd var syndens træl, men den bliver ikke i huset for evigt. Men når vi bliver født på ny, flytter Sønnen ind i vores hjerter ved den Hellige Ånd – og vi bliver virkelig fri.

Nu kan vi vælge at blive træller for retfærdighed i stede for synden, så hvorfor i all verden skal vi vælge at følge synden, som bare fører død med sig.

Romerbrevet 6:19-23

– jeg bruger et udtryk fra dagliglivet, fordi I er skrøbelige mennesker. For ligesom I lod jeres lemmer trælle for urenheden og lovløsheden, så I blev

lovløse, skal I nu lade dem trælle for retfærdigheden, så I helliges. Dengang I var syndens trælle, var I frie over for retfærdigheden. Hvad fik I da? Frugter, som I nu skammer jer over; de ender jo med død. Men nu, da I er blevet befriet fra synden og er blevet trælle for Gud, får I den frugt, at I helliges, og til sidst evigt liv. For syndens løn er død, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.

At man spørger: "Kan jeg nu blive ved med at synde, siden jeg er under nåden?" viser at man ikke virkelig har kommet under nåden. For når vi virkelig forstår syndens konsekvenser, både for mit liv og for andre mennesker rundt mig, så bliver det indlysende at nå som vi har frihed til at vælge retfærdigheden så gør vi det.

Kapitel 7

Romerbrevet 7:1

Ved I ikke, brødre – jeg taler jo til mennesker, der kender loven – at loven kun er herre over et menneske, så længe det lever? En gift kvinde er ved lov bundet til sin mand, så længe han lever; men dør han, er hun løst fra den lov, der bandt hende til ham. Hun vil altså stå som ægteskabsbryder, hvis hun bliver en andens, mens hendes mand er i live; men dør han, er hun fri fra loven, så at hun ikke er ægteskabsbryder ved at blive en andens. Så er også I, mine brødre, gjort døde for loven ved Kristi legeme, for at I skal tilhøre en anden, ham der er opstået fra de døde, og vi bære frugt for Gud.

Som mennesker kan vi ikke klare at leve op til lovens krav, fordi vores legeme er besmittet af synd og fordi mennesket synder, så har loven et retmæssigt krav til at dømme mennesket. Gud kan ikke bare ignorere det retmæssige krav og for at illustrere dette så bruge Paulus ægteskabet som et billede.

Om Gud kun havde tilgivet os vores synd, så havde loven forsat haft et krav på os. Derfor måtte Gud gøre mere end at tilgive os vores synd. Vi måtte dø, sådan at vi blev løst fra det retmæssige krav om at holde os fanget, som loven havde.

Når vi så havde blevet korsfæstet og døde, så kunne Han føde os på ny. Det nye liv som blev født i os er uden synd og helligt – og det er dette nye liv som er vores virkelig jeg. Derfor har ikke loven længere nogle magt over os.

Når vi falder og gør noget der er synd, så havde loven tidligere et retmæssigt krav på at dømme os, men det har den ikke længere. For når Jesus døde på korset, så betalte han straffen for all vores synd (både fortid og fremtid). I tilæg så har han allerede nu født os på ny, og lagt sit liv ned i os.

Vores legeme er stadig ikke blevet fornyet, men når Jesus kommer igen så bliver også vores legeme forvandlet.

Siden det er vores ånd som er vores virkelige "Jeg", så kan Paulus allerede nu sige:

Galaterbrevet 2:19-20

For ved loven er jeg blevet dømt til døden, for at jeg kan leve for Gud. Jeg blev korsfæstet sammen med Kristus, og det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig. Og det liv, jeg nu lever som menneske, lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv for mig. (Bibelen på hverdagdans)

Han kan betragte sig selv som fuldkommen, selv om hans legeme endnu ikke fuldt ud har fået del i denne fuldkomne frelse, for det er ikke hans legeme som er hans virkelige "Jeg".

Vi kan derfor slå fast som Romerbrevet siger 7:4 siger: *"Så er også I, mine brødre, gjort døde for loven ved Kristi legeme, for at I skal tilhøre en anden, ham der er opstået fra de døde, og vi bære frugt for Gud."*

Romerbrevet 7:5-6

For dengang vi var i kødet, var de syndige lidenskaber, som loven kalder frem, virksomme i vore lemmer, så at vi bar frugt til døden. Men nu er vi løst fra loven og er døde fra det, vi før var fanget i, så at vi er tjenere i Åndens nye liv, og ikke i bogstavens gamle.

Nogle bruger det at vi er fri fra loven som en undskyldning for at ikke leve helligt, men da har man ikke forstået hvad det vil sige at være fri fra loven.

Romerbrevet 7:7-8

Skal vi da sige, at loven er synd? Aldeles ikke! Men synden kom jeg først til at kende gennem loven. Begæret vidste jeg ikke af, før loven sagde: »Du må ikke begære!« Men med budet fik synden et påskud og vakte al slags begær i mig. For uden lov er synden død.

I vores legeme ligger synden latent og det loven gør er at vække synden til live, ved at sætte fokus på den. Fordi vores legeme er besmittet af synd, så klarer vi ikke at stå imod og giver derfor efter.

At vi er fri fra loven, gør at vi ikke længere behøver loven til at pege på hvordan vi skal leve, for vi har nu et indre liv der vil vejlede os.

At være fri fra loven er at vi giver op, og lader Jesus, ved sin Ånd, leve sit liv gennem os. Vores fokus er da ikke de ting jeg ikke har lov til at gøre, men *"Jesus, her er mit legeme; hvad ønsker du at gøre i dag?"* - og da er resultatet et hellig liv.

Vejen til sejr over synd er ikke at kæmpe imod synden, men at hengive sig til Ånden. Alt for mange kæmper en kamp de ikke havde behøvet at kæmpe om de havde fokuseret på Jesus og ikke så synden.

Romerbrevet 8:13

Hvis I lever i lydighed mod kødet, skal I dø, men hvis I ved Åndens hjælp dræber legemets gerninger, skal I leve.

Hebræerbrevet 12:1-3

Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklammer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os, idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender,... Hold jer ham for øje, som fandt sig i en sådan modstand fra syndere, for at I ikke skal blive trætte og miste modet.

Jøderne kæmpet mod synden med loven for øje, vi ser hen til Jesus og bliver forvandlet til det samme billede.

2. Korinterbrev 3:17-18

»Herren« er Ånden, og hvor Herrens ånd er, dér er der frihed. Og alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er.

At blive frelst er at få ny identitet og derfor bør vi efter at have blevet født på ny identificere os med det nye livet og ikke med det gamle. Det gamle livet skal vi se på som død og begravet med Kristus.

Romerbrevet 7:6

Men nu er vi løst fra loven og er døde fra det, vi før var fanget i, så at vi er tjenere i Åndens nye liv, og ikke i bogstavens gamle.

Nu lever vi med fokus på at elske Gud, og ikke med et fokus på hvad man kan og ikke kan gøre.